بربوکی
ناول
نصیر احمد "احمدی"

د کتاب پېژندنه:

Download from:aghalibrary.cm

ددې کتاب د چاپ حق خوندي دئ.
دکتاب نوم: بړبوکۍ (ناول)
لیکوال: نصیراحمد احمدي
چاپ کال: 2009

برېبوکۍ

لیکوال

نصیر احمد احمدي

WWW.SANSOOR.COM

برېبوکۍ

(ناول)

په یوه تنګه دره کې درې خړ پوځي موټر روان ول، په دوی پسې سپېرې دوړې پورته کېدلې ، ځای ځای به ودرېدل، بېرته به د ماشین غږ پورته شو ، پنډ او په دوړو لړلو ټایرونو به حرکت وکړ، پر لوړو ژورو به وختل او د سړک غاړو ته پر سپېرو ډبرو به خړ پوټې پرېووت...

ناڅاپه د وړو ماشینګنو ډزو ازانګې خورې کړې، موټرې ودرېدلې، دروازې خلاصې شوې ، د یوه موټر ترمخ د توغوندي ګولۍ ولګېده، دوړې پورته شوې، په غره کې د الله اکبر چیغو زور ونیو او لاندې وبرېدلو تیرو کوکو دره په سر واخیسته...

عسکرو د غټو تیږو شا ته مورچې ونیولې، له ډبرو سپین سوکې بادېدل او د درې پر سر، ډېر پورته یوه خړ ټپوس وزرونه غوړولي وو.

جګړه په شدت روانه وه، له پورته پر سړک مرمۍ اورېدې ... له لاندې مشینګنو پورته خولې نیولې وې، له میلونو څخه یې اورونه بادېدل.

ناڅاپه د هلیکوپټرو دروند غږ دره ولړزوله، د غره پر ډډه پرله پسې راکټونه ولګېدل، لوېې، وړې تیږې بیلې شوې، د تیرو چرو

نرۍ شنهاري واورېدل شو، عسکرو منډه کړه، د موټرو دروازې
پسې پورې شوې، ټايرونه تاو شول او په لنډه وخت کې خړه دره له
شور ماشوره تشه شوه..

تر ډېره چوپه چوپتيا وه، وروسته يوه کارغه ناره کړه ، کاغ...کاغ..
کاغ.. بيا د ورو تيږو دښوېدو غږ پورته شو، لس دولس تنه يو په بل
پسې ليکه روان وو، ټولو اوږدې ږيرې درلودې، پټکي يې تړلي وو
او د ماشينګڼو خولې يې لاندې د سړک خواته اړولې وې.

دوی په کوزېدو کې احتياط کاوه، کله کله به يې په لويو تيږو پسې
لاسونه نيول، هر يوه هڅه کوله چې د خپل بدن توازن وساتي.

وروسته دوه تنه پورته ودرېدل، نورو ځانونه لاندې سړک ته
ورسول. دوی وارخطا وو، شاوخوا يې کتل، يو ټيټ شو، له خاورو
يې توپانچه ورپورته کړه، بل يوه مشينګڼه وموندله، دریيم هم يوې
او سپنيزې خولۍ ته لاس کړ.

دا وخت يوه چيغه کړه !

ــ وينه ، وينه شته؟

ټولو ورته وکتل، خبرې يې نهيلې وې.

سړي لاړې تو کړې:

ــ تو، لعنت دې وي په دې سرکوزو ، بچ شول.

د يوه بل شونډې وخوځېدې:

ــ دلته پاتې کيدل خطرناک ده، بايد لاړ شو.

يودم ډزې شوې، ولاړو کسانو منډه کړه، تر تيږو پټ شول، د
ماشينګڼو خولې يې پورته ونيولې، لوړ ولاړ ملګري يې يوې خوا ته
ډزې کولې، وروسته يې چيغه کړه !

ــ کاپر دی، ويې ولئ !

ناره شوه !

ــ چيرته؟ !

ــ لمر خاته ته، د هغې تيرې پرښې ترشا.

د ماشينګڼو خولې د پرښې خواته تاوې شوې. په اوږده ولاړه تيږه
لسګونو مرمۍ ولګېدې. يو دم چوپه چوپتيا شوه. پورته ولاړ سړي
ناره کړه !

ــ تر اوسه لا هلته دی !

له لاندې يوه چيغه پورته شوه !

ــ نو څه ته ګورې ! ويې وله ! مردار يې کړه !

سړي په لوړ غږ وويل:

ــ له دې ځايه نه ښکاري.

درې تنه له خاورو پورته شول، لمر خاته خوا ته يې منډه کړه، نورو په
ولاړه پرې ښه ډزې وکړې. مقابل لوري کوم غبرګون ونه ښود.

يو ځل بيا چوپه چوپتيا شوه، يوه راکټ ته مرمۍ ورواچوله، بل پر
اوږه لاس ورکېښود، ورو يې وويل:

ــ ملګري مه ژوبلوه، پرښې ته نږدې دي !

داوخت د ولاړې ډبرې له یوه کونجه دوه لاسونه را ووتل، وروسته یوه اوسپنیزه خولۍ لمر ته وبرېښېده، بیا اوږې، ټټراو ځنګنونه ښکاره شول، د پرښې تر څنګ یو عسکر ودرېد.
هغه په بېړه خپل لاسونه پورته ونیول، یو دم چیغه شوه، نږدې کسانو منډه کړه، یوه د کلاشینکوپ پر کنداغ وار پرې وکړ، د عسکر له خولې وینو داره وکړه، پړمخې ولوېد، بل یې پر ملا ګونډې کېښودې، لاسونه یې شاته ور واړول، دا وخت نورو کسانو هم منډه ورواخیسته، دیوه په لاس کې چاړه وه، نورو د مشینګنو پر ماشو ګوتې ایښې وې، کله چې ډله ور ورسېده، پر پراته عسکر ور پرېوتل، د سوکانو او لغتو وار نه کیده، یو دروند سوک د عسکر ژامې ته سیخ شو، خولۍ یې له سره ورغړېده او پر خړو خاورو تورې ځښې پریوتې.
یوه چیغه کړه!
ـ نجلۍ ده.

❋ ❋ ❋

نجلۍ سترګې رنې کړې، تته رڼا وه، لږ وخوځیده، په اوږه کې یې نرۍ درد تیر شو، بېرته پرېوته، چت ته یې وکتل، تیرې ډبرې راوتلې وې، مغزی (ورمېږ) یې کوږ کړ، په یوه نمجنه سمڅه کې پرته وه.
د پښو دربې یې واورېد، بانه یې سره وروستل، لنډه شېبه ووته، پر مخ یې سړې اوبه تویې شوې، سترګې یې رنې کړې، دوه تنه یې سر ته ولاړ ول، یوه مشینګنه ورته نیولې وه، د بل په لاس کې یو پلاستیکي خیرن سطل ښکارېده.
یوه چیغه کړه!
ـ پورته شه!
نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل.
بل وویل:
ـ زموږ په ژبه نه پوهیږي.
د ټوپکوال شونډې وخوځېدې:
ـ په زور یې ولاړه که!
سطل په لاس سړي وویل:
ـ نشم کولای، نجلۍ ده!
ټوپکوال د ټوپک په میل ووهله!
نجلۍ کېناسته.

سړي اشاره ورته وکړه چې له سمڅې ووځي.
نجلۍ ولاړه شوه، د ملا درد ځای پر ځای کینوله، بیا یې پر ښنو زور راووست، دوه درې ګامه یې واخیستل، سر یې وګرځید، په تیږه پورې یې لاس ونیو.
سطل په لاس سړي وویل:
ـ نه شي تلای.
ټوپکوال په ملنډو ور غبرګه کړه !
ـ اوس به یې لارې ته راولم.
یو دم یې د مشینګنې ګیټ کش کړ، چیغه یې کړه !
ـ ځې که دې غلبېل کم !
نجلۍ ولړزېده، په ړنګو ګامونو له سمڅې ووته.
سترګې یې د لمر رڼا ته وبرېښېدې، شاوخوا یې وکتل، سپېره غر و، پنځه شپږ وسله وال یو ځای پر یوه هواره تیږه ناست وو، کله چې یې نجلۍ ته وکتل، سرونه یې وځړېدل، د نجلۍ ځان ته پام شو، د ګرېوان پاسنۍ درې تڼۍ یې شلېدلې وې او تور لانده ویښته یې پر ټټر پراته وو، ورو یې دګرېوان دواړه خواوې سره ور وستې، پر اوږه یې څه ولګېدل، یوه سپینه ټوټه یې پر سترګو پرېوته، اوږې ته یې لاس کړ، یو نرۍ ځادر و، شاته یې وکتل، تر ځنګ یې یو په عمر پوخ سړی ولاړ و، له سپینې لونګۍ یې په نکریزو رنګ کړې سرې ځنې راوتلې وې، په کیڼ لاس کې یې مشینګنه ښکارېدله.

نجلۍ په ځادر کې ځان وپېچه، ولاړ سړي خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، په ډډ نارینه غږ یې وویل:
ـ څه وایاست؟ د کوم وطن درته ښکاري !
دوه تنه له تیږې را ولاړ شول، ولاړ سړي ته نږدې ودرېدل، یوه یې وویل:
ـ ما ولیده، پر مټ یې د امریکایانو ټاپه ده.
بل په خبره کې ورولوید:
ـ نه یې منم، امریکایان د بیزو ګانو غوندې سره دي، خو دا له رنګه موږ والو ته ورته ده.
د تیږې پر سر یوه ناست ځوان ناره کړه !
ـ په کاپرانو کې هر ذات پیدا کیږي، یوه ګولۍ یې وولئ او سپیو ته یې واچوئ !
یوه بل وویل:
ـ رښتیا وایي، تر څو به یې راسره ګرځوو.
د سرو ځنو لرونکي سړي وویل:
ـ موږ باید خپل مشران خبر کړو، پرېکړه د هغوی په لاس ده، که یې وژله، که یې له نورو بندیانو ورونو سره تبادله کوله، ما اورېدلي چې کوپارو ته خپل کسان ډېر ارزښت لري.
د یوه شونډې وخوځېدې:
ـ هر رنګه چې وي، خو له دې ځایه یې ورکه کړئ، په مرکز کې د دې ښځې موجودیت ښه نه دی.

د ننګ سرې په خبره کې ورولوېد:
ــ ابادي ته يې نه شو وروستی، خطر لري.
يوه شېبه غلی شو، وروسته يې سر پورته کړ، ورو يې وويل:
ــ يوه چاره به يې وکم!

* * *

سپي وغپل...
يوه ځوان برېستن له سره لرې کړه، غوږ يې ونيو، ورو يې وويل:
ــ چغه!
بېرته يې سر پټ کړ، د سپي غپېدا ډېره شوه، ځوان کېناست، سپي غپل...
يوې ښځې په خوبولي غږ وويل:
ــ څوک نارې وهي؟
ماشوم وژړل...
ځوان سر ته ايښې شل ډزي ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، له خيمې ووت، د باندې سوړ باد چلېده...
شاوخوا يې وکتل، سپي مخامخ منډه واخيسته، ځوان د ټوپک ګېټ کش کړ، يوه چيغه کړه!
ــ خپل يو.
ځوان ور مخته شو، د سپوږمۍ په رڼا کې درې تنه ولاړ وو، سپي غپل...
ځوان په زوټه (لوړ غږ) وويل:
ــ څه غواړئ؟!
ډډ نارينه غږ يې واورېد:
ــ يو امانت راسره دی.

ـ د چا ؟
ـ د پلار دې.
ځوان ورو وويل:
ـ راځئ !
دريو تنو په ده پسې حرکت وکړ، سپی ترې راګرځېده، غپل يې...
ځوان خيمې ته ننوت، ورو يې وويل:
ـ څراغ بل کړئ !
اورلګيت ولګېد ، په کېږدۍ کې تته رڼا شوه، درې وارخطا ښځې په خپلو ځايونو کې ناستې وې، دوه ځوانې وې، بله هم بوډۍ، ماشوم هماغسې ژړل...
د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ ميلمانه لرو.
ښځو په خپلو بېرو وېښتو څونې (ټکري) ورکش کړې.
ځوان په زوټه (زوره) وويل !
ـ راځئ !
کېږدۍ ته درې تنه ور ننوتل.
بوډۍ په ويره وويل:
ـ عسکر !
ځوان په بيړه ميلمنو ته وکتل، دوو يې ټوپکونه تړلي وو ، تر دريم يې يو سپين څادر تاو و ، پينځې يې په لويو خړو عسکري بوټونو کې پټې وې، لاسونه يې شاته تړلي ښکارېدل.

يوه وسلوال وويل:
ـ په جګړه کې مو ونيوله.
په کېږدۍ کې ناستو ښځو په حيرانۍ ورته کتل...
بوډۍ وويل:
ښځه ده؟
هو !
ـ دلته مو ولې راوسته؟ !
ـ زوی دې راولېږله.
ځوان ميلمنو ته د کېناستو اشاره وکړه.
يوه يې وويل:
ـ نه شو ماتل کېدای، امر دی ! بايد په شپه کې ځانونه مرکز ته ورسوو.
ځوان له وسلوالو سره د باندې ووت.
سپي غپل...
ځوان وويل:
ـ دا بلا به ترڅه وخته دلته يې؟
د يوه شونډې وخوځېدې:
ـ نپوهيږو ! خو احتياط کوئ ! څوک بايد کوم بوی يونه سي !
سړو حرکت وکړ...
سپي منډه پسې واخيسته...

ځوان ببرته کېږدۍ ته ورننوت، ښځې تر نابللې میلمنې راګرځېدلې وې، هغې ته یې په حیرانۍ کتل، میلمنه وارخطا وه، د څراغ ژېړې رڼا ته یې غټې سترګې ځلېدلې، پر لاندنۍ ډکه شونډه یې وچه وینه پرته وه.
بوډۍ یو سوړ اسویلی ویست، ځوان ته یې وکتل، ویې ویل:
ـ شېرګله! دا خو خبرې نه کوي!
ځوان موسک شو، شونډې یې وخوځېدې:
ـ زموږ په ژبه نه پوهېږي، پرنګۍ ده.
ښځو په یوه خوله وویل!
ـ څه؟!
ځوان وخندل، ټوپک یې د کېږدۍ ټاټ ته ودراوه، د باندې ووت، لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، یوې نجلۍ په حیرانۍ وویل:
ـ لالا! د خرې پړۍ دې ولې راووړې؟!
ځوان د پړۍ یو سر د نابللې میلمنې تر تړلو لاسونو تاو کړ، کلکې غوټې یې ورواچولې، بل سر یې په کېږدۍ کې د ولاړ موټرسایکل په ټایر پورې وتاړه.
ښځو په حیرانۍ ورته کتل.
ځوان په خپله بستره کې ننوت، ټوپک یې له ځان سره پټ کړ، ورو یې وویل:
ـ شپه پخه ده، سبا به سره غږېږو.
ماشوم ژړل.....

* * *

د نجلۍ پر مخ یوه توده ساولګېده، بیا یې په ښې غومبري تود لوندوالی احساس کړ، په بیړه یې سترګې رڼې کړې، تور وربوز یې ولید، یوه زوروره چیغه یې تر خولې راووته، سپي کوړنج وهل، نجلۍ ټکان وخوړ، پړۍ کش شو، موټرسایکل ړنګ شو، ځوان په منډه کېږدۍ ته ورننوت، یو اوږد ډانګ په ګوتو ورغی، سپی په کوړنجیدا د باندې ووت..
بوډۍ غږ کړ!
ـ څه خبره ده؟
ځوان وویل:
ـ سپي وډاره کړه!
بوډۍ کېږدۍ ته ور ننوته، په لاس کې یې له شیدو ډک جام ښکارېده، په ملنډو یې وویل:
ـ سپي دا وډاره کړه، که دې سپی وډار که! ته ورته وګوره! سمه دمه بیزو ده، د سپي بلا دې سل واره ورباندې وګرځي.
نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل..
شېرګل وویل:
ـ ورانګه چیرته ده، ورېندار هم نه شته؟

بوډۍ سوړ اسویلی ویست:

ـ اوبه نه وې، یوه ګړۍ مخکې دواړه چینې ته ولاړې.

له دې سره له کېږدۍ ووته.

شېرګل نجلۍ ته وکتل، هغې ژړل...دی هم د باندې ووت.

نجلۍ شاوخوا سترګې واړولې، کېږدۍ لویه وه، یوه څنګ ته څو خیرنې بړستنې پرتې وې، بل لورته ناولي لوښي ایښي وو او مخامخ د یوه ماشوم نرۍ پښې تر لانده اوړنې راوتلې وې.

وروسته ټوخي واخیسته، سپین لوګی یې تر سترګو تیر شو، د کېږدۍ له یوې چولې یې د باندې وکتل، لمر نوی راختلی و، بوډۍ اور ته ور پوه کول...تر څنګ یې یوه توره کټوه ایښې وه، لږ لرې څو خرو په وړو تیږو کې خولې وهلې، پښو ته یې لنډ پړي ور لوېدلي وو، لوی ګامونه یې نه شوای اخیستلای.

بیا یې دوو کوچیو ته پام شو، ګړندی تګ یې کاوه، ګڼې ګردۍ لمنې یې خوځېدلې، شېبه وروسته یې کېږدۍ ته نږدې، له یوې شاتورې خرې له اوبو ډک ژی کښته کړ.

وروسته یوه سیرلې منډه واخیسته، تر نغري یې ټوپ کړل، بوډۍ تیږه پسې وویشته.

څو ګامه هاخوا، شېرګل د یوې اوښې ورانه ته جارو نیولې وه، وچ خوشایې یې ترې لیرې کول، دی هډور ځوان و، لمر سوځولې څیره یې درلوده او په زنه پورې یې تار تار مږه وېښته ښښتي وو.

ناڅاپه ټاټ پورته شو، کېږدۍ ته ژیړه رڼا ور ولوېده، اوس نو شمال لور ته پرتې ټیټې غونډۍ ښکارېدلې، په لمنو کې یې ګڼې سپاندې ولاړې وې، یوا ځینې زاړه توت ته نږدې یوه رمه پنډه وه.

وړانګه کېږدۍ ته ور ننوته، نابللې میلمنې ته یې وکتل، ورمخته شوه، د موټرسایکل له ټایره یې پړی خلاص کړ.

نارینه غږ یې واورېد:

ـ په دې پرنګیانو دومره زړه سوی مه کوه !

کوچۍ ور وکتل، په خواره خوله یې وویل:

ـ وبال لري.

شېرګل وخندل:

ـ موږ هم اوبو نه یو راوړي.

بېرته یې پړی په ټایر پورې وتاړه.

وړانګې څه ونه ویل.

نابللی میلمنې په حیرانۍ ورته کتل...

بوډۍ کېږدۍ ته ورننوته، یوه توره چایجوشه یې پر زاړه لیمڅي کېښوده، د چایجوشې له څوښکې تاو پورته کېده...

شېرګل وپوښتل:

ـ انا ! ډوډۍ پخه ده؟

بوډۍ وویل:

ـ سړه ډوډۍ ډېره وه.

شېرګل پر سپېره لیمڅي پلتۍ ووهله، خور یې دسترخوان هوار کړ،
له شلېدلو پاستو سره لوی او واړه هډوکي پراته وو..
ـ بوډۍ د ځوان تر څنګ کېناسته، لمسۍ او نږور یې هم پلتۍ
ووهلې.
نابللې میلمنې په حیرانۍ ورته کتل...
د بوډۍ سپین ویښته له ټکري راوتلي وو، نږور یې هم خیرنه او
ډنګره وه، خو نجلۍ په غوښه پټه ښکارېدله، په غنم رنګه زنه یې
درې شنه خالونه وهل شوي وو، توري ډبلې وروځې یې لرلې او تر
خړې پاسنۍ شونډې یې واړه، نري تور ویښته راتاو وو.
وروسته یې په څلورو خیرنو ګیلاسونو کې بوره واچوله، چایجوشه
یې ور پورته کړه، ګیلاسونه د شیدو له خړو چایو ډک شول.
شېرګل په ډکه خوله وویل:
ـ میلمنې ته مو ننګ (ست) ونه کړ.
د بوډۍ شونډې وخوځېدې:
ـ خاورې دې وخوري.
شېرګل د پاستي یوه ټوټه ور ورغورزوله، ډوډۍ د میلمنې پښو ته
نږدې ولوېده.
وړانګې وویل:
ـ وبال لري، رزق ده.
میلمنې په حیرانۍ ورته کتل..
شپېه وروسته کېږدۍ ته نږدې یو موټرسایکل ودرېد

سپي وغپل...
شېرګل ولاړ شو، څو ګامه لیرې دوه تنه ولاړ وو، سپي ترې
راګرځیده، شېرګل په سپي پسې تیږه وویشته، سپي منډه کړه، دی
ورمخته شو.
ښځو ورته کتل...
شېرګل یوه شېبه له سړو سره ودرېد، بېرته کېږدۍ ته راغی، په
کونج کې اینبی زوړ ګیلن یې ورپورته کړ.
بوډۍ وپوښتل:
ـ څوک دي؟
د شېرګل شونډې وخوځیدې:
ـ راځم.
د باندې ووت، څوګامه یې واخیستل، ګیلن یې د موټرسایکل پر
ټانکۍ ورپورته کړ، یوه شېبه له سړو سره ودرېد، وروسته
موټرسایکل حرکت وکړ، شېرګل کېږدۍ ته راغی، ګیلاس یې
ورپورته کړ، ویې ویل:
ـ بې خوبه وو.
بوډۍ وپوښتل:
ـ نو څه یې کول؟
ـ نیمه شپه سړک ته تللي ول، ویل یې چې ځمکه کلکه وه، د ماین
ښخولو ډېر وخت ونیو.
خور یې په خبره کې ورولوېده:

ـ چیرته؟
شېرګل ګوله تیره کړه، ویې ویل:
ـ د پاخه سړک پر غاړه، زړې ژرندې ته نږدې.
وروسته یې میلمنې ته مخ ورواړاوه ، په خوند یې وویل:
ـ دوه ساعته باد ستا دوطندارانو کتار تېرېږي، درز به یې واورې !
میلمنې په حیرانی ورته کتل..
ـ ښه شېبه ووته، په دسترخوان کې یو اځې هډوکي پاتې شول.
بیا کېږدۍ تشه شوه.
ځوان په رمه پسې روان و، بوډۍ نغري ته نږدې په ولاړ ځګ کې مستې اچولې، دوو نورو کوچیو ناولې جامې پر یوه شاتوره خره بار کړې وې او چینې ته یې د تګ تیاری نیوه.

غرمه وه، په کېږدۍ کې تود باد چلېده، ماشوم لغتې وهلې، پښې یې ککړې وې، بوډۍ د چکې د جوړولو په تمه په یوه ژېړه تیکه یې کڅوړه کې شړومبې اچولې.
لاس تړلې نجلۍ په کېږدۍ کې ناسته وه، سر یې درد کاوه، پښو ته نږدې یې وچه ډوډۍ پرته وه، وروسته یې یوه لوی غونډل ته پام شو، غونډل ګړندی روان و، بیا د ماشوم په بوغبند کې ورننوت.
د نجلۍ سترګې رډې راوختې، په بېړه ولاړه شوه، پړی کش شو، ببرته کېناسته، تړلې لاسونه یې ټایر ته ور وغځول، هڅه یې وکړه چې پړی خلاص کړي، پاتې راغله، پرېوته، په خیرن پړي یې غاښونه ټینګ کړل، جټکه یې ورکړه، یودم یې وینښته د شا خواته کش شول، بوډۍ چیغه کړه !
ـ چیرته تښتې !
پر مخ یې یو کلک شی ولګېد، سر یې وګرځېد، بوډۍ ته یې وکتل، په لاس کې یې توره چایجوشه نیولې وه.
نجلۍ ماشوم ته اشاره وکړه، شونډې یې سره سرېښ شوې:
ـ امممممممممم....
بوډۍ ناره کړه !
ـ بلا بلا، څه رمباړې وهې؟!!
نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ماشوم ته کتل، هغه پښې وهلې...
بوډۍ مخ واړاوه، نجلۍ پسې وکتل، د موټرسایکل ټانکۍ ته یې تړلې سوکان ونیول، بوډۍ ګام واخیست. نجلۍ چیغه کړه !

_ غونډل، د ماشوم بسترې ته غونډل ورننوت.
بوډۍ منډه واخیسته، ماشوم یې پورته کړ، پر سینه یې لوی غونډل روان و.
غونډل یې په لاس وواهه، ماشوم چیغه کړه، غونډل پر لیمڅي ولوېد. بوډۍ اوکلۍ پرې کېښوده.
لاس تړلې نجلۍ سترګې سره وروستې، سړه ساه یې واخیسته، ورپسې یې یو سوړ اسویلی ویست.
بوډۍ په بیړه د ماشوم کمیس لرې کړ، د هغه لوڅ ځان ته یې وکتل، په زوته یې وویل:
_ یا پیره دستګیره ! رارسیږه !
دا وخت زنګولې وشرنګېدې، ډډ کوچیانی غږ پورته شو:
_ ارررې، ارررې....
بوډۍ ماشوم ورواخیست، په منډه له کېږدۍ ووته.
نجلۍ پسې وکتل، د رمې په سر کې یو ښکرور سیرلی روان و.
بوډۍ چیغه کړه !
_ شېرګله، وه شېرګله !
ځوان ناره کړه !
_ څه خبره ده؟ !
بوډۍ ورمخته شوه، په لوړ غږ یې وویل:
_ د بنګل په بوغبند کې غونډل و.
ماشوم ژړل...

ځوان په بیړه ماشوم ور واخیست، ورته ځیر شو، یوې او بلې خواته یې سره واړاوه، په خندا یې وویل:
_ انا ! زړه مه خوره، د نیش وهلو ځای نه ښکاري، روغ رمټ دی !
له دې سره یې ماشوم ښکل کړ، بوډۍ ته یې ونیو، په رمې پسې روان شو.
بوډۍ په یوه لویه ډبره کېناسته، ماشوم ژړل...
لاس تړلې نجلۍ وچې سترګې ورته نیولې وې...
ښه شېبه ووته، بوډۍ همالته ناسته وه، ځوان دیوه پسه وړۍ سکوللې...وروسته وړانګه او د هغې ورېنداره ښکاره شول، دوی په یوې خرې پسې روانې وې، د خرې پر شا له پرتو جامو څاڅکي څاڅکي اوبه څڅېدلې...
بوډۍ مخې ته ورغله، لنډه شېبه سره ودرېدل، لاس تړلې ښځې ور کتل... د بوډۍ نږور خپل زوی ور واخیست، په سینه پورې یې ونیو، وروسته یې د هغه له مخه څو پرله پسې مچې واخیستې.
بیا درې واړه د کېږدۍ خواته روانې شوې، وړانګې له غوړې کاسې یوه توره چاړه ور واخیسته، لاس تړلې نجلۍ ته ورنږدې شوه، د نجلۍ سترګې رډې راختلې وې، وړانګې پړې ته چاړه ونیوله او د هغې لاسونه یې خلاص کړل.
دا وخت ځوان کېږدۍ ته ورننوت، په ښې لستوني پسې یې سپینې وړۍ نښتې وې، په غولې پراته شلیدلې پړې ته یې وکتل.
بوډۍ وویل:

_ ها ! دا دی !
ځوان سترګې ورواړولې، په لیمڅي پورې یو تور غونډل چختاړی و، یو اځې یوه ببره پښه یې خوځېدله...
ځوان وویل:
_ په پرنګیانو کې هم ښه خلک پیدا کیږي.
کوچیانو وخندل.
ځوان د لرګي له زاړه صندوقه یو ځټک ور واخیست.
وړانګې وویل:
_ څه یې کوې؟
د ځوان شونډې وخوځیدې:
_ د یوه پسه ګړنجونی خراب دې.
ګام یې واخیست، خو یودم ودرید، بوډۍ ته یې وکتل، په حیرانی یې وویل:
_ انا ! تا څه وویل؟
بوډۍ وخندل، شونډې یې وخوځیدې:
_ څه وخت؟
_ تا ویل چې دې پرنګی خبره کړې، د دې خو...
د بوډۍ سترګې رډې راوختې، په خبره کې یې ورولویده:
_ هو ربښتیا ! دې خو زموږ ژبه وویله !
ځوان نابللې میلمنې ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې !
_ ته په پښتو وغږیدې؟ !

نجلۍ په ریږدېدلي غږ وویل:
_ هو.
د کوچیانو خولې وازې شوې...
نجلۍ وویل:
_ نوم مې ماریا ده. په امریکا کې پیدا شوې یم.
بوډۍ په خبره کې ورولوېده:
_ نو له کوپارو سره دې څه کول؟
د ماریا سر وځړېد، ورور یې وویل:
_ زه په اصل کې افغانه یم، خو د امریکا تذکره لرم، هلته مې د عسکرۍ درس ویلی، له یوه کاله راهیسې افغانستان ته راغلې یم.
بوډۍ په بېړه وپوښتل:
_ بو سلمانه (مسلمانه) یې؟
ماریا د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه.
_ نو بیا دې څه مخ تور دی چې له کوپارو سره ولاړه یې؟
د ماریا سر وځړېد.
وړانګې وویل:
_ هر رنګه چې وې، زما وراره یې بچ کړ، د زړه رحم لري.
ځوان وویل:
_ خورې ! جامې یې وربدلې کړه ! دا عسکري کالي یې ښه نه دي، خطر لري.
بیا یې ماریا ته وکتل، په خندا یې وویل:

ـ د ترښتې پکړ ونه کړې، سپی ډېر خړولی (خوړونکی) دی.
ځوان ګام واخیست، بېرته ودرېد ، ښځو ته یې مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:
ـ هغه ماین یې ویست، نپوهیږم چې له کومه وپوهېدل، ما رمه پیایله، د غونډۍ له سره مې ورته کتل، خو کتار تر زړې ژرندې یو څه لیرې ودرېد ، دوه تنه له یوه موټره کوز شول او ماین ته نیغ ودرېدل.

* * *

ځوان سلام وکړځاوه، څادر یې ټول کړ، ولاړ شو ، سترګې یې رډې راوختې.
ماریا د کېږدۍ څنګ ته ولاړه وه، ګڼې کوچیانی کمیس یې په تن و ، د کمیس په لمنې پورې یې سپینو روپیو ټال خوړ، لستوڼو ته یې ګونګړوګان ور لوېدلي وو او ټټر یې له شنو مریو ډک و.
ځوان نږدې ورغی، نجلۍ ته یې په لومړي ځل په ځیر وکتل، ښه ورته ښکاره شوه، هسکه غاړه یې درلوده، ټټر یې راوتلی و او په ډکو سرو شونډو یې یوه خوږه موسکا پرته وه.
ځوان جټکه وخوړه !
ـ څنګه مې جوړه کړه، څوک به دا ووایي چې کوچۍ نه ده؟ هه !
ځوان خپلې خور ته وکتل، تر څنګ یې ولاړه وه، ویې خندل:
ـ بلا یې بلا !
وروسته کېناست، د سپي په غټ سر یې لاس تېر کړ، ماریا ته یې وکتل، په خندا یې وویل:
ـ خو دومره ازادي مه ورکوه !
د وړانګې تندی تریو شو:
ـ لالا ! وبال لري، چیرې به لاړه شي، یوې خوا ته دښته ده، بل لور ته غونډۍ.
د ځوان شونډې وخوځېدې:

ـ احتیاط یې هم ویلی !
مخ یې واړاوه ، درمې خواته روان شو.
وروسته یې یو لوی پسه له ځمکې پورته کړ، پرې یې ایست او د پسه دوړیو په سکوللو بوخت شو.
ښه شېبه ووته، بیا یو سیوری ورباندي ورغی، پورته یې وکتل، ماریا وه، بېرته یې سر وځړېد.
نجلۍ وویل:
ـ مننه !
د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ څه؟
ـ مانا، کورودان.
ـ د څه له پاره؟
ـ زه دې دوهم ځل ونه ترلم.
ځوان وخندل، ورو یې وویل:
ـ په دې شرط چې منونکې و اوسې !
ماریا په خبره کې ورولوېده:
ـ قول دی !
ځوان وویل:
ـ څه ! سمه ده ! باور به وکم، خو !
غلی شو، پسه یې په بل مخ واړاوه.
نجلۍ وویل:

ـ خبرې کولی شم؟
ځوان وخندل:
ـ اوس دې هم خوله نه ده ګنډلې.
نجلۍ یوه شېبه غلې وه، بیا یې یودم وویل:
ـ ورور دې چیرته دی؟
ځوان نیغ ورته وکتل، بېرته یې سر وځړېد، پسه ناره کړه، یو موټی سپینې وړۍ په وینو سرې شوې، ځوان ځمکې ته لاس کړ، خاوره یې وروا خیسته، د پسه په ټپ یې واچوله.
ورو یې وویل:
ـ ماین ته یې ځمکه کېښندله، پام یې نه و، په خپل ماین والووت.
نجلۍ وویل:
ـ ما وبخښه
ځوان غلی و، وروسته یې شونډې وخوځېدې:
ـ هغه ته مو تیر کال ښځه راوړه، زوی یې پس مرګي پیدا شو.
نجلۍ وویل:
ـ پلار دې؟
ـ پلار مې کوماندان (قوماندان) دی، ډیر وخت په غره کې وي، کورته کم راځي.
سپی وغرېد، ځوان ورته وکتل، څو ګامه لرې ولاړ و.
ورو یې وویل:
ـ چغه !

سپي لنډه لکۍ وخوځوله. ځای پرځای پریووت.
ماریا لرې وکتل، دوه تورې کېږدۍ ښکارېدلې، ویې ویل:
ـ هاغه هم کوچیان دي؟
ځوان سر پورته کړ، دښتې ته یې وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ هو ! هلته یې مېنه ده.
ـ مېنه؟
ځوان وویل:
ـ موږ ژمی ګرمسیر ته ځو، اوړی دلته اړوو، د کوچیانو مېنې مالومې دي، داسي لکه د جایې (ځایې) وو چې کور کلی مالوم وي، څوک دا حق نه لري چې د بل یوه په مېنه کې واړوي.
ځوان غلی شو، په بیاتې پورې نښتې وړې یې لرې کړې، ورو یې وویل:
څړځایونه مو هم سره ویشلي دي، هر قوم خپل څړځای لري، بل ځای رمې نه شي پیولی.
ځوان غلی شو.
نجلۍ وویل:
ـ لاړم!
ځوان وړې سکوللې...
نجلۍ یوه شېبه ودرېده، ځوان ور ونه کتل، وروسته روانه شوه.
سپي سر پورته کړ، نجلۍ ته یې وکتل، بېرته یې د مخکنیو غزېدلو پښو په منځ کې وربوزکېښود.

ماریا یوه جونګې ته وروګرځېده، جونګې هسکه غاړه نیولې وه، ژامه یې خوځېدله، شخوند یې واهه...
یوه شېبه له جونګې سره ودرېده، بیا یې وړانګې ته پام شو، پیاز یې وړول، ورغله، د هغې تر څنګ کېناسته. ورو یې وویل:
ـ په اشپزي کې څنګه یې؟
ـ څه؟!
ـ دیګ کولای شي؟
وړانګې وخندل، لندې غټې سترګې یې ور واړولې، ورو یې وویل:
ـ په ښوروا کې تکړه یم.
ماریا کاسې ته وکتل، د پیازو په غوټو شویو ځایونو باندې د چاړې تورې خیرې ښکارېدلې.
داوخت یو غږ شو، دوې ټیټې هلیکوپترې راغلې، ځوان منډه کړه، ماریا یې ترمټ ونیوله، دواړه کېږدۍ ته ننوتل. دروند غږ کېږدۍ ولړزوله.
ماشوم وچونګېد!
ځوان سوړ اسویلی ویست.
د ماریا سترګې رډې راختلې وې.
بوډۍ، د هغې نږور او وړانګه کېږدۍ ته ورننوتې، دوی وارخطا وې.
ځوان ماریا ته مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:
ـ ته به مو په بلا وخورې!
ماریا په حیرانۍ ورته کتل.

ورانګې په خواره خوله وویل:
ـ طیارې وې، تیرې شوې.
ځوان چیغه کړه !
ـ پلار مې ولې خپله کورنۍ په بلا خوري؟ بل ځای نه و؟
یوه شیبه غلی شو، بیا یې ورو وویل:
ـ باید احوال ورکړم، دا نجلۍ دلته نه شي پاتې کېدی !
ماریا په منډه له کېږدۍ ووته، لاړه، لرې په یوه لویه ډبره کېناسته. دښتې ته یې وکتل، لویه دښته وه، پای یې نه مالومېده، تر یوه ځایه خړې سپاندې ولاړې وې، وروسته سپېرې شګې ښکارېدلې، ببړته یې سر وځړېد، تر یوې وړې تیږې د ځرمښکۍ خړه لکۍ راوتلې وه، څنګ ته یې تور میږیان لیکه، روان وو.
یو دم یې پر اوږه لاس ولګېد، ورمیږ یې کوږ کړ، څنګ ته یې ورانګه کېناسته. تر ډېره غلې وې، وروسته ماریا په ژړغوني غږ وویل:
ـ هغوی به مې ووژني.
ورانګې د نجلۍ پر ورانه لاس کېښود، شونډې یې وخوځېدې:
ـ غم مه کوه ! زه خو یم.
ماریا د هغې پر اوږه سر ولګاوه، یو دم یې وژړل...
ورانګې د نجلۍ په تورو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، ورو یې وویل:
ـ زړه دې غټ ونیسه !
ماریا ژړل...

* * *

وړانګې په حیرانی وویل:

ـ ولې دې لاس ونیو؟!

د ماریا شونډې وخوځېدې:

ـ وږې نه یم.

ـ خو تا هیڅ هم نه دي خوړلي، سهارنۍ ډوډۍ مې ماسپښین له غولي راپورته کړه.

ځوان په ډکه خوله وویل:

ـ څه یې کوې! زړه ته به یې نه کیږي.

ماریا ولاړه شوه، دوه درې ګامه لیرې کېناسته. دباندې یې وکتل، اسمان له سپینو ستورو ډک و. بېرته یې په کېږدۍ کې ناستو کسانو ته سترګې ورواړولې، تر دسترخوان ځلور تنه را تاو ول، ځوان له لندې ډوډۍ ګوله جوړوله، بوډۍ د ښي لاس ګوتې په خوند څټلې، دوو نورو کوچیو هم ډوډۍ خوړه...وروسته د غوښې د ویشلو وار ورسېد، ځوان په یوه پاستې ځلور برخې کېښودې، وړانګې په بیړه وویل:

ـ ماریا دې هېره شوه؟

د ځوان شونډې وخوځېدې:

ـ مړه ده!

بوډۍ وویل:

ـ ماته سپینه غوښه راکه!

ځوان د ښځو تر مخ په پرتو پاستو یوه یوه برخه کېښوده، وړانګې پاستې ته لاس کړ، ولاړه شوه، د ماریا ترڅنګ کېناسته، ورو یې وویل:

ـ غوښه در واخله!

ماریا په مړاوي غږ ځواب ورکړ:

ـ مړه یم.

ځوان هغې ته وکتل، د مخ پر یوه خوا یې د لمپې رڼا لګېدله، بېرته یې سر وځړېد، ورو یې وویل:

ـ دومره یې مه نازوه!

ښه شېبه ووته، کاسې پورته شوې، دسترخوان ټول شو، وړانګې هډوکي او اتامونه (ماته ډوډۍ) د باندي ویستل، د غوړو په یوه سکڼل شوي زاړه ټیم کې یې واچول، ورو یې وویل:

ـ تو، تو، تو

سپې منډه ور واخیسته.

کوچۍ بېرته کېږدۍ ته ننوته، ځوان ولاړ شو، موټرسایکل یې وښوراوه، په ټانکۍ کې تیل وچړپېدل.

بوډۍ وویل:

ـ چیرته ځې؟

ځواب یې ورکړ:

ـ مرکز ته.

غلی شو، ماریا ته یې وکتل، ویې ویل:
ـ پلار ته وایم چې دا بلا له دې ځایه ورکه کړي!
وړانګه په خبره کې ورولوېده:
ـ نه! دا ځای ورته ښه ده، په کومه بلا یې ونه خوري!
ځوان ورو وویل:
ـ په مونږ یې څه! که یې وژني که یې بل ځای بیایي، خو دلته نه شي پاتې کېدای.
د وړانګې سر وځړید:
ـ وبال لري!
د بوډۍ ګونځې شونډې وخوځېدې:
ـ شېرګله زویه! خور دې بده خبره نه کوي، تور سرې ده.
وړانګې په بیړه د خبرو وار ورنه ونیو، په خواست یې وویل:
ـ خدایکه یې د طیارو پلار رانه وپیژني! ته ورته وګوره! سمه دمه کوچۍ ده.
ځوان یوه شېبه ودرېد، موټرسایکل یې پرېښود، له کېږدۍ ووت.
وړانګې ماریا ته وکتل، د هغې په سترګو کې اوښکې ولاړې وې...
ورو یې وویل:
ـ له وروره مې خوا مه بدوه! په زړه کې څه نه لري، بس! لږ کاوړي (غوسه ناک) دی.
یوه شېبه غلې وه، بیا یې د نجلۍ لاس ونیو، ویې ویل:
ـ راځه چې دباندې ووځو! ښه باد لګېږي، پام به مو غلط شي.

ماریا ولاړه شوه، دواړه له کېږدۍ ووتې، څو ګامه لیرې په یوه لویه ډبره کېناستې، نرم باد چلېده، چوپه چوپتیا وه، یوا ځې کله به په غاښونو د هډوکو د ماتېدو کړسا پورته شوه او ډېر لرې به یوه شغال ناره کړه.
دواړه تر ډېره غلې وې، بیا ماریا سوړ اسویلی ویست، په مړاوي غږ یې وویل:
ـ مور مې ډېره یادېږي!
وړانګې په غاړه کې لاس ورواچاوه، یوه شېبه غلې وه، بیا یې سوړ اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:
ـ ته بختوره یې، مور لرې، خو زه...
غلې شوه، ماریا ور وکتل، پر تندي یې د ستورو تته رڼا پرته وه، وړانګې خبره پسې وغزوله:
ـ ...خو زه مور نه لرم، هغه دوه کاله مخکې غونډل وچیچله، انا مې رنګارنګ بوټي ورته وټکول، ښه نه شوه، دوهم سهار ته مړه پرته وه.
وړانګه غلې شوه، یو دم یې په غږ کې بدلون راغی، په خندا یې وویل:
ـ اوس دا دغم خبرې پرېږده! زړه مه خوره، خدای مهربانه دی.
په لنډه فاصله کې کوکه شوه، ماریا جټکه وخوړه، سپي وغپل، منډه یې واخیسته، تر یوه ځایه لکه سیوری داسي ښکارېده، وروسته په تیاره کې ورک شو.
ماریا وویل:

ـ دا غږ د څه و؟
وړانګې وخندل:
ـ د شغال، دلته شغالان ډېر دي، د ورځې په غونډيو کې د ډبرو سیورو ته پراته وي، ماښام تیاره، هوارې ته راځي، تر سپیده چاوده بوی کاږي. تېر څوړموني (پسرلي) یوه شغال...
ماریا په خبره کې ورولوېده، ویې ویل:
ـ ورور دې څنګه سړی دی؟
وړانګه یوه شېبه غلې وه، وروسته یې وخندل:
ـ ډېره ورنه ډارېږې؟
ځواب یې وانه ورېد.
وړانګې وویل:
ـ زړه مه خوره! بد سړی نه دی، څو کاله له کوره ورک و، په مدرسه کې یې سبق وایه، بیا په کور کېناست، په چا کار نه لري، خپله رمه پیایي، تیر کال یې یوه وخت ټوپک ګرځاوه، څو ځله سړک ته لاړ، یو وار پر مټ ولګېد، نه منع کېده، خو کله چې مې مشر ورور پر ماین وخوت، پلار مې ټوپک ورنه یووړ، ویل یې چې په کور کې یوائې تور سرې دي، ده هم څه ونه ویل او د پلار خبره یې ومنله.
وړانګه غلې شوه، یو دم یې وپوښتل:
ـ خوب درځي؟
د ماریا شونډې وخوځېدې:
ـ هاغه ستوری وینې؟

ـ کوم؟
ـ لمر لوېدو ته! تر نورو یو څه غټ دی.
وړانګې وخندل:
ـ هو! مور یې د ماښام ستوری بولو.
ماریا وویل:
ـ تر اوسه مې دومره روڼ ستوری نه و لېدلی، ښکلی دی، دلته ستوري څومره راښه دي!
وړانګه په خبره کې ورولوېده:
ـ مور کله کله د شپې له خوا مزل کوو، غرونه، دښتې او دریابونه مخې ته راځي، خو لاره نه غلطوو، لالا مې د ستورو په حساب ښه پوهیږي، لار د ستورو له مخې مالوموي. ځو؟
دواړه ولاړې شوې، کېږدۍ ته ور ننوتې، ځوان د راډیو ستن تاووله... بوډۍ ته له چایو ډک ګیلاس ایښی و، نږور یې د ماشوم ککړې پښې پاکولې...
نجوني یوې خواته کېناستې، چا ورونه کتل، ماریا ګیلاس ته لاس وروغزاوه، تر نیمایي یې له تورو چایو ډک کړ، ولاړه شوه، ګیلاس یې د باندې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناسته، چایجوشه یې ورپورته کړه.
ځوان راډیو یوې خواته کېښوده، ولاړ شو، توشکه، بړستنه او بالښت یې ورواخیستل، بوډۍ وویل:
ـ څه کوې؟

د ځوان شونډې وخوځېدې:

ـ خوب راغی.

بوډۍ په حیرانۍ وویل:

ـ کېږدۍ خو لویه ده، یوه ځنګ ته پرېوزه!

ځوان ماریا ته وکتل، بېرته یې مخ واړاوه، پرته له دې چې څه ووایي، د باندې ووت.

ښځې تر یو څه وخته ناستې وې، وروسته وړانګه ولاړه شوه، توشکې یې هوارې کړې، ماریا ته یې وکتل، ورو یې وویل:

ـ راځه!

ماریا له ټکري سره پرېوته، بړستن یې پر سر ورکش کړه، د وړیو سوړ بوی یې په سپږمو ننوت، بېرته یې مخ لوڅ کړ، پورته کېږدۍ ته یې وکتل، د یوه زاړه غلبیل تر څنګ د غوښو څو بڅري راځړېدل.

وروسته وړانګې لمپې ته ور پوه کړل، تپه تیاره شوه.

چرچرک نارې وهلې....

❊ ❊ ❊

اسمان برګ و، دوه نجونې په یوه پراخه دره کې روانې وې، تر مخ یې یوې خړې خرې په ډبرو کې چټک ګامونه اخیستل، د خرې پر شا د اوبو تش ژی پروت و. دوی ښه شېبه مزل وکړ، بیا د یوې چینې پر

غاړه ودرېدې، اوبه له یوې تیږې راوتلې...د نرۍ لښتې دواړو غاړو ته شنه واښه ولاړ وو.

وړانګې د خرې له شا ژی کښته کړ، ماریا ته یې مخ ور واړاوه، هغه څو ګامه لیرې ولاړه وه، ورو ورو غږېدله...

وړانګې په خندا وویل:

ـ ولې له ځان سره ګډه یې؟!

د ماریا شونډې ورپېدې:

ـ څه؟!

ـ ما ولیدې، خپل ګریوان ته دې خوله نېولې وه،تا خبرې کولې.

ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې یو دم وخندل:

ـ ما دعا ویله.

وړانګه له خندا شنه شوه:

ـ خدای که دې په یوه خبره پوه شوې یم!

ـ انګریزي وه.

وړانګې هماغسې په خندا وویل:

ـ په انګریزي دعا ویل کېږي!

ماریا غلې وه.

ـ وړانګې وویل:

ـ مورې په اوبو پسې څو مره لرې راځو! هه!

ماریا سره ساه واخیسته، د لښتي پر ژۍ کېناسته، تر ړنواوبو لاندې زېړه شګه پرته وه، د شګې پر سر د ګوتې په اندازه کوچنیو خړو ماهیانو لکۍ وهلې...
وروسته یې اوبو ته لاس ور وغزاوه، سړې وې، یوه لپه یې مخ ته ور واچوله، له سپیني لنډې زنې یې رانه څاڅکې و څڅېدل...
اوږدې ګوتې یې په تورو وېښتو کې تیرې کړې، بله لپه یې مخ ته ور واچوله، نرۍ وروځې یې لندې وې.
بیا یې وړانګې ته وکتل، ژي ته یې په لپه اوبه ور اچولې...
ماریا وویل:
ـ وېرېږم !
وړانګې وخندل:
ـ ولې؟
ـ که دې ورور خبر شو، نو بیا ؟
ـ نه خبرېږي !
ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:
ـ اوس به یې رمه راوستې وي، ناوخته شو !
د وړانګې شونډې وخوځېدې:
ـ دا دی ! ژۍ ډکېدو ته نږدې دی !
ماریا مخامخ وکتل، غونډۍ ټیټې وې، ځای ځای سپاندې او هسک اغزي باد ښورول...لرې پر یوه غټه ډبره دوه سارایي کوترې ناستې وې. په ټوله دره کې چوپه چوپتیا وه، یواځې یوې کوترې غومبرې وهلې، ځای پرځای راګرځېده...
ماریا کینې لور ته وکتل، دا غونډۍ هم تر ډېره هغې بلې ته ورته وه، یواځې کوترې نه وې.
ښي لور ته یې مخ واړاوه، رنګ یې والوت، په بیړه یې وویل:
ـ وړانګې !
وړانګې وخندل، پرته له دې چې سر پورته کړي، شونډې یې وخوځېدې:
ـ دا دی، ډک شو !
ماریا چیغه کړه !
ـ ورور دې !
وړانګې په بیړه سر پورته کړ، شېرګل منډې ور وهلې...ولاړه شوه، د ماریا مخې ته ودرېده، په رېږدېدلي غږ یې وویل:
ـ زړه دې غټ ونیسه ! تا ته څه نه وایي !
لنډه شېبه ووته، شېرګل ور ورسېد ، ساه یې لنډه لنډه کېده، سترګې یې رډې راختلې وې، لاس یې پورته کړ، چیغه یې تر خولې راووته !
ـ تا ته چا ویل چې دا پلیته دلته راوله !
کوترې والوتې.
یو کړس شو ، وړانګه کینې لورته ړنګه شوه، شېرګل دوهم ځل لاس پورته کړ، ماریا پر نجلۍ ورپریوته، چیغه یې کړه !
ـ مه !

شېرګل لاس ونیو ، په زوره يې وويل:
ـ هاخوا شه ! که نه نو !
ماريا په بېړه ولاړه شوه، يوګام يې واخيست، د سړي تر مخ ودرېده،
چيغه يې کړه !:
ـ که نه نو څه؟ ها ! په ښځو لاس پورته کوې ! بې غيرته !
يوه شېبه دواړو يوبل ته وکتل، د ځوان سترګې سرې وې، د نجلۍ
په سترګو کې اوښکې رغړېدلې..
شېرګل په زوره وويل !
ـ خوله دې وتړه !
د ماريا شونډې وخوځېدې:
ـ ته هم ځانته نارينه وايې !
وروسته يې وړانګه تر مټ ونيوله، د هغې لاندنۍ شونډه وينې وه،
په سترګو کې يې وېره ښکارېدله...
ماريا سړي ته وکتل، ورو يې وويل:
ـ شونډې ته يې وګوره ! ډېر زورور يې، داسې نه ده؟ !
د شېرګل سر وځړېد.
ماريا چيغه کړه !
ـ تا وليدل ! زه نه يم تښتېدلې !
شېرګل غلی و.
ماريا د وړانګې لاس ونيو، ورو يې وويل:
ـ راځه !

وړانګې په اوبو کې پراته ژي ته وکتل، ماريا تر لاس کش کړه،
دواړه رواني شوې.
خره د غونډۍ نيمايي ته رسېدلي وه، په سپاندو او اغزيو کې يې
خوله وهله..کوچې ځړېدلی سر ولاړ و.

* * *

بوډۍ د کېږدۍ سیوري ته ناسته وه، وړۍ یې ریسلې، وروسته یې سر پورته کړ، نجوني ولاړې وې.

بوډۍ په بیړه وویل:

ـ شېرګل ته خشکه (غوسه) ورغلې وه، مخې ته مه ورځئ!

وړانګې د خپلې انا غېږې ته ځان ور واچاوه، یو دم یې وژړل...بوډۍ ورته وکتل، د لاندنۍ شونډې پر سر یې ډومبک وینه پرته وه.

ورو یې وویل:

ـ ځار! بلا دې راباندې وګرځه!

د وړانګې ژړا زور ونیو...

ماریا یوه شېبه ولاړه وه، بیا کېږدۍ ته ور ننوته.

کوچۍ خپل زوی کراراوه، ماریا یې ترځنګ کېناسته، ماشوم ته یې وکتل، تک ژېړ و، نرۍ پښې یې درلودې، د ملا هډوکي یې راوتلي ښکاریدل.

ماریا وویل:

ـ څه شی ورکوې؟

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـ د وزې شیدې.

ـ ولې خپلې؟

ـ کمې دي، مړولی یې نه شم.

ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې وپوښتل:

ـ د څلورو میاشتو دی؟

کوچۍ وویل:

ـ دا یې اومه میاشت ده.

ـ په کور کې وریجې لرئ؟

کوچۍ ورته وکتل، ورو یې وویل:

ـ خدایزده! موږ وریجې ډېرې نه پخوو.

ماریا وویل:

ـ که ماشوم له څلورو میاشتو وروسته شوله، په شیدو کې لنده ډوډۍ او داسې نور پاسته خواړه وخوري، ګټه ورته لري.

کوچۍ هماغسې په حیرانۍ ورته کتل.

ماریا پر اوږه لاس ورکېښود، ورو یې وویل:

ـ یو ځل یې وازمایه!

ولاړه شوه، د باندې یې وکتل، بوډۍ د پخوا غوندې څرخې تاوه...

وړانګه لیرې د مېږو او پسونو په مینځ کې د توت سیوري ته ناسته وه.

ماریا ورغله، وړانګې ته یې وکتل، اوږده بانه یې سره سرېښ وو، تر څنګ یې کېناسته، تر ډېره دواړه غلې وې، وروسته د وړانګې ژړغونې غږ چوپتیا ماته کړه، ورو یې وویل:

ـ ورور مې کاوړې سړی ده، خو تر اوسه یې په ما لاس نه و پورته کړی، دا یې ړومبی څپیړه وه.

د ماریا شونډې وخوځېدې:
ـ زما له لاسه !
وړانګې وویل:
ـ ته نه یې ملامته !
ماریا مېږو او پسونو ته سترګې ورواړولې، ټول پراته وو، ځمکه له وچو او لندو پچو ډکه وه، ځای ځای له ونې رالوېدلي توتان ښکارېدل، د څو لويو شنو مچانو بنګی خوت...
وروسته یې مخامخ وکتل، ورو یې وویل:
ـ راغی !
وړانګې سر پورته کړ، شېرګل په خرې پسې روان و، شېبه وروسته د کېږدۍ تر څنګ ودرېد، بوډۍ ور پورته شوه، لاسونه یې خوځېدل، خو غږ یې نه راته.
یوه شېبه سره ودرېدل، بیا شېرګل کېږدۍ ته ننوت، بېرته راووت، نېغ د توت خواته ور روان شو.
شېبه وروسته د خپلې خور تر څنګ کېناست، سر یې وځړېد، له خاورو یې یو خلکی ورپورته کړ، پر ځمکه یې څو کرښې وښتې،
ورو یې وویل:
ـ له ما خپه یې؟
وړانګه غلې وه.

شېرګل سر پورته کړ، وړانګې ته یې وکتل، د هغې غټې سترګې لندې وې. ورو یې د نجلۍ سر په خپل ټټر پورې ولګاوه، نجلۍ ژړل...
شېرګل وویل:
ـ بیا به داسي نه کیږي.
د نجلۍ ژړا زور ونیو.
شېرګل وویل:
ـ زړه مې مه راخوره !
نجلۍ هماغسې ژړل، ښه شېبه یې اوښکې تویي کړې، وروسته ورو ورو کراره شوه.
ماریا دواړو ته کتل.
شېرګل وویل:
ـ ورشه ! مخ ته دي یو دوه لپې اوبه ورواچوه !
وړانګه ولاړه شوه. شېرګل پسې کتل... نجلۍ کېږدۍ ته نږدې ایښې ګړې ته ورو ګرځېده.
شېرګل په ځړېدلي سر وویل:
ـ تاته ام پړ یم.
ماریا غلې وه.
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
ـ ته خو پوهېږې ! ستا وطنداران ډېر کلک زړونه لري، په چا صرفه نه کوي.

ماريا غلې وه.
شېرګل وويل:
ـ زه مې په خورو برېدم.
ماريا په خبره کې ور ولوېده:
ـ ما خو نه وژله !
د شېرګل سر وځړېد ، ورو يې وويل:
ـ تېرکال د توتانو په وخت کې يوه طياره راغله، هغه وخت چينې ته نږدې يوه کېږدۍ ولاړه وه، نه پوښتنه، نه بازخواست، لوی بم يې پرې واچاوه، د پسونو او انسانانو غوښې مو نه شوی سره بېلولی.
ځوان غلی شو ، نجلۍ ورته وکتل، څېره يې نيولې وه.
ځوان وويل:
ـ دا انديښنه به ترهغو راسره وي، تر څو چې ته دلته يې !
ماريا وويل:
ـ ژمنه کوم، کورنۍ به دې له خطره لرې وي.
شېرګل ورته وکتل، شونډې يې وخوځېدې:
ـ له کومه داسې ډاډه يې؟
نجلۍ وارخطا شوه، يوه شېبه غلې وه، يودم يې وخندل:
ـ نه پوهېږم ! زړه مې همداسې راته وايي.
ځوان وخندل.
ماريا وويل:
ـ ته دومره بد هم نه يې، په خندا کې ښکلی ښکارې.

د دوارو سترګې سره وجنګېدې، د شېرګل سر وځړېد.
ماريا ولاړه شوه، ورو يې وويل:
ـ په ما باور وکه ! نه تېښتم.
شېرګل پر خاورو ليکې ايستلې..شېبه وروسته يې سر پورته کړ، ماريا روانه وه، ده تر هغو پسې کتل چې نجلۍ کېږدۍ ته ننوته.

* * *

د سهار خړه وه، وړانګې ورو وويل:

ـ انا !

بوډۍ کوم حرکت ونه کړ.

د وړانګې شونډې وخوځېدې:

ـ پورته شه ! ناوخته ده.

بوډۍ په بړستن کې پټه وه.

وړانګې ورو بړستن لرې کړه، د بوډۍ له خولې سپين ځګونه روان وو...وړانګې چيغه کړه !

ـ انا !

ماريا جټکه وخوړه، سترګې يې رڼې کړې، کېناسته، بوډۍ ته يې وکتل، سترګې يې سپينې راختلې وې.

شېرګل او د هغه ورېندار په بيړه کېږدۍ ته ور ننوتل، ټول تر بوډۍ راتاو شول، وړانګې ژړل، نور وارخطا وو.

ماريا ور مخته شوه، د بوډۍ پر ګونځې ګونځې غاړه يې ګوتې کېښودې، ورو يې وويل:

ـ ژوندۍ ده.

يوه شېبه غلې وه، وروسته يې شونډې وخوځېدې:

ـ لرې ځای راکړئ !

کوچيان يوې خواته شول.

ماريا وويل:

ـ تر دې مخکې يې څه تکليف درلود ؟

وړانګې په ژړغوني غږ ځواب ورکړ !

ـ جکه جوړه وه !

شېرګل وويل:

ـ يو ځل يې پر زړه درد راغلی و، بس !

ماريا د بوډۍ د ښي لاس زيږې ګوتې و موښلې، ورو يې وويل:

ـ ما ته د زړه حمله ښکاري.

کوچيانو په حيرانۍ ورته کتل...

ماريا وويل:

ـ د پښو تلې يې ور ومښئ !

کوچۍ د بوډۍ پښو ته ور وښويدې.

ماريا څو ځله د بوډۍ پر سينې زور وکړ، کوچيانو په حيرانۍ ورته کتل...

بوډۍ وټوخل.

ماريا وويل:

ـ د پښو مښلو ته دوام ورکړئ !

بوډۍ ورو سترګې وغړولې، وړانګې په ژړا کې وخندل.

ماريا هغې ته وکتل، ورو يې وويل:

ـ لږ د بورې شربت ورته جوړ کړه !

وړانګه ولاړه شوه، شېبه وروسته يې د بوډۍ په خوله کې خوږې اوبه وڅڅولې، ورو يې وويل:

ــ انا ! څنګه يې؟

بوډۍ په حيرانۍ ورته کتل، وروسته يې شونډې وخوځېدې:

ــ څه خبره ده؟

شېرګل وخندل:

ــ هيڅ ! طبيعت دې يو څه خټه و.

بوډۍ په ګيلاس کې پاتې شربت پر سر واړول، شېبه وروسته کېناسته ورو يې وويل:

ــ سر مې درد کوي !

وړانګه په خبره کې ورولوېده:

ــ ښه کيږې.

ماريا له کېږدۍ ووته، لمرخاته خوا ته اسمان ژېړ و، نرۍ باد چلېده...

نجلۍ پر يوه تيږه کېناسته، تيږه سړه وه، سپې ورغی، لکۍ يې ووهله، پښو ته يې پرېوت.

ماريا د هغه پر غټ سر لاس تېر کړ، د سپي لکۍ له ځمکې نرۍ دوړه پورته کړه...

ښه شېبه ووته، لمر راوخوت، د غونډيو يوه خوا ژېړېبخونه ښکاريدله، بل لوري يې سيوری و.

بيا يې د شېرګل غږ واورېد:

ــ ته خو سمه دمه ډاکټره يې !

ماريا وخندل.

شېرګل مخامخ په شګو کې ورته کېناست، نجلۍ ته يې وکتل، د لمر وړانګې يې پر سپين مخ لګېدلې، ښکلې ورته ښکاره شوه.

نجلۍ ناڅاپه وويل:

ــ حاجي خداينور پيژنې؟

شېرګل په حيرانۍ ورته وکتل، شونډې يې وخوځېدې:

ــ څنګه دې دا پوښتنه وکړه؟

ماريا وخندل:

ــهسې، د هغه د زړورتيا کيسې مې اورېدلې وې، تيرکال يې په رڼا ورځ يو امريکايي ټانک وويشت.

شېرګل يوه شېبه غلی و، وروسته يې په خوند وويل:

ــ حاجي خداينور لوی زړه لري، ما دوه درې ځلې ليدلی دی، د راکټ په ويشتلو کې يې نوم وړی.

ــ اوس چيرته دی؟

شېرګل وخندل:

ــ خدای خبر.

ماريا يوه شېبه غلې وه، بيا يې وويل:

ــ پوهېږې چې د امريکا حکومت د هغه پر سر پنځه ميليونه ډالره انعام ټاکلی ! مړ يا ژوندی.

شېرګل وخندل:

ــ هو ! خو د هغه نيول دومره اسانه خبره نه ده.

ـ ته له کومه پوهېږې؟

ـ حاجي خداینور هوښیار سړی دی، نن دلته سبا بل ځای، ځای بدلوي، تېره میاشت مرکز ته راغلی و، بیا چا نه دی لیدلی.

ځوان غلی شو، ماریا غونډېیو ته کتل، شېرګل هغې ته وچې سترګې نېولې وې...وروسته یې یو غږ واورېد:

ـ چای نه سوروئ؟!

دواړو د کېږدۍ خواته وکتل، وړانګه وه، ولاړ شول، کېږدۍ ته ورننوتل، پر غوړ دسترخوان د شیدو له چایه ډکې پیالې پرتې وې، ځای ځای وچه ډوډۍ ایښې وه، ماریا د بوډۍ ترڅنګ کېناسته، د هغې پر اوږه یې لاس کېښود، ورو یې وویل:

ـ اوس څنګه یې؟

د بوډۍ شونډې وخوځېدې:

ـ ښه یم.

وړانګې په خندا وویل:

ـ ډاکتره خو به نه یې؟

ماریا وخندل:

ـ نه، خو په ځینو لومړنیو مرستو پوهیږم.

بوډۍ په خبره کې ورولویده:

ـ څه؟!

ـ مانا دا چې له سوځېدلي، ښسده او په اوبو کې له ډوب شوي انسان سره کومک کولی شم.

شېرګل ولاړ شو.

وړانګې دسترخوان ته وکتل، د ورور پیاله یې تر نیمایي ډکه وه، له پاستې هم کومه ګوله نه وه پورته شوې، ورو یې وویل:

ـ څه کوې؟

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ـ رمه سارا ته بیایم.

وړانګې وویل:

ـ یو وار خو دې چای سور که!

شېرګل په خبره کې ورولوېد:

ـ زړه ته مې نه کېږي.

له دې سره له کېږدۍ ووت.

بوډۍ وویل:

ـ نورکله خو په دریو پاستو نه مړېده، نن څنګه داسې ژر ولاړ سو؟!

د وړانګې شونډې وخوځیدې:

ـ خدایزده!

لنډه شېبه وروسته شېرګل بېرته کېږدۍ ته ور ننوت، ښځو په حیرانۍ ورته وکتل، کوچۍ وارخطا و، نېغ زړو بړستنو ته ورغی، شل ډزی ټوپک یې ور واخیست، وړانګې په بیړه وویل:

ـ څه خبره ده؟

شېرګل په لړزانده غږ وویل:

ـ عسکر دي!

د ټولو رنګونه والوتل، وړانګه د خپل ورور مخې ته ودرېده. په
وارخطايۍ يې وويل:
ـ د خدای له پاره، موږ ته وګوره؟
شېرګل چيغه کړه!
ـ مخه مې پرېږده.
بوډۍ په بيره وويل:
ـ خور دې ښه وايي.
شېرګل په خشکه وويل!
دوی به مو تر تېغ تېر کړي.
ماريا د کېږدۍ له چولې دښتې ته وکتل، په دريو رينجرو موټرو
پسې سپيرې دوړې پورته کېدلې...
وړانګې چيغه کړه!
ـ تر اوسه خو لا نه ده مالومه چې دوی چېرته ځي؟
شېرګل ماريا ته وکتل، ورو يې وويل:
ـ دوی په دې نجلۍ پسې راغلي، له هغه پرته هم نه بچ کېږو، ښه دا
ده چې په دوی هم ميندې بورې کم.
د ماريا شونډې وخوځېدې:
ـ ته هوښيار سړی يې، کورنۍ دې مه ژوبلوه!
شېرګل وويل:
ـ خو...
ماريا په خبره کې ور ولوېده:

ـ په ما پسې نه دي راغلي.
سپې وغپل...
شېرګل د توپک ګېټ کش کړ.
ماريا وويل:
ـ په ما باور وکه، زه ستا د کورنۍ بربادي نه غواړم.
موټر دوه درې شله ګامه لرې ودريدل، سپی ترې راګرځيده...
ماريا د شېرګل له لاسه ټوپک ونيو، بېرته يې تر بسترو لاندې کړ.
يو غږ واوريدل شو!
ـ را ووځه!
وړانګې ژړل، ورېندار يې هم سونګيدله، بوډۍ وارخطا وه.
شېرګل ماريا ته وکتل، په مړاوي غږ يې وويل:
ـ تا غواړي.
ماريا په خپل تندي ټکری ورکش کړ، له کېږدۍ ووته، شل پنځه
ويشت وسله وال ولاړ وو، ځينو يې عسکري دريشۍ اغوستې وې،
نور يې په شخصي جامو کې ول، برګ رومالونه يې تر سرونو تاو
وو، په دوړو لړلي ښکارېدل.
ماريا په لوړ غږ وويل:
ـ څه غواړئ؟!
يوه ناره کړه!
ـ سړی راوباسه!
ـ له هغه سره مو څه کار دی؟

ـ ولې یې زموږ په لیدو منډه واخیسته؟ !
ماریا یوه شېبه غلې وه، وروسته یې ورو وویل:
ـ شېرګله، راووځه !
ـ کوچی له کېږدۍ ور ووت:
دوه وسله وال د دوی خواته ور روان شول، ماریا کېږدۍ ته ننوته.
شېبه وروسته عسکر د شېرګل تر څنګ ودرېدل، یوه یې کېږدۍ ته
سر ور دننه کړ، شاوخوا یې وکتل، یواځې ښځې وې، بېرته یې
شېرګل ته مخ ور واړاوه، ورو یې وویل:
ـ ته دلته اوسې؟
شېرګل په وارخطایي ځواب ورکړ:
ـ هو !
ـ ولې دې زموږ په لیدو منډه واخیسته؟
د کوچي ژبه بنده شوه:
ـ ما، ما
هماغه عسکر په غوسه وویل:
ـ بیا داسې بې عقلي ونه کړې ! پوه شوې !
شېرګل غلی و.
عسکر روان شول، شېبه وروسته موټرو حرکت وکړ، سپي تر یوه
ځایه منډه پسې واخیسته، کله چې دورې کیناستې، ځای پرځای
ولاړ و، په موټرو پسې یې غپل...
شېرګل کېږدۍ ته ور ننوت، کوچیانو خدای ته شکرونه ایستل...

شېرګل ماریا ته وکتل، ورو یې وویل:
ـ تا کولای شوای چې له هغوی سره لاړه شې.
ماریا غلې وه، کوچیانو په حیرانۍ ورته کتل...
وړانګې وویل:
ـ لا لا رښتیا وایې ! ولې دلته پاتې شوې؟ !
ماریا یوه شېبه غلې وه، وروسته یې وویل:
ـ ما نه غوښتل چې تاسو ته کوم تاوان در ورسوم، که ما ځان ور
پېژندلای وای، نو...
بوډۍ ورمخته شوه، ماریا یې پرتندي ښکل کړه، وړانګې ژړل...
ماریا د باندې ووته، پر یوه لویه ډبره کېناسته، دښتې ته یې وکتل،
موټر ډېر لیرې لمر خاته خواته روان وو، سترګې یې له اوښکو ډکې
شوې، له ځانه یې ورتې (کرکه) وشو، شنه اسمان ته یې وکتل، ورو
یې وویل:
ـ خدایه ! ما وبخښه !

❊ ❊ ❊

شېرګل د یوې ګڼې بیدې سیوري ته ناست و، پر ځمکه یې لیکې ایستلې، تر مخ یې د غنمو شنه وږي باد یولاس ښورول..رمه څو ګامه لیرې څرېدله.

وروسته یې د یوه سیرلي نری غږ واورېد، سر یې پورته کړ، د سیرلي لکۍ له شنو غنمورا وتلې وه، شېرګل ولاړ شو، په سیرلي پسې یې څو تیږې وویشتې، سیرلي د رمې خوا ته منډه کړه.

یو غږ یې واورېد:

ـ یاره کوچیه مرداره مو کړه!

شېرګل کیڼ لورته وکتل، یو ځوان ور روان و، سپینه خولۍ یې پر سر وه، په لاس کې یې بیلچه ښکارېدله.

شېرګل په ډډ کوچیاني غږ وویل:

ـ ولې؟ څه مو کړي چې داسې په کاوړ کې یې!

ځوان د شېرګل تر څنګ ودرېد، ورو یې وویل:

ـ اجب خلک یاست! د جایي وو (ځایي خلکو) سلامت فصلونه مو وخوړل، بیا وایې...

شېرګل په خبره کې ورولوېد:

ـ چا؟

ـ تېره شپه کوچیانو زما د تره رشقې ته رمه ور پریښې وه، سهار ته ډکی نه و پاتې.

شېرګل په بیړه وویل:

ـ زار دې شي، ما خو خدایکه تر اوسه مرداره پرې خوړلې وي.

ځوان یودم وخندل:

ـ تاته نه وایم، ته ښه سړی یې، زما درباندې پام و، سیرلی دې له غنمو وشاړه.

شېرګل روان شو، ځوان هم په هغه پسې ګامونه واخیستل، دواړه د ونې سیوري ته کېناستل. یوه شېبه غلي وو، وروسته شېرګل مخامخ وکتل، ورو یې وویل:

ـ دا غنم ستاسې دي؟

ځوان ختیځ لورته لاس ونیو، شونډې یې وخوځېدې:

ـ هاغه هسکه تیږه وینې!

ـ کومه؟

ـ هاغه چې ټپوس پرې ناست دی.

ـ هو!

ـ تر هغه ځایه موږ کرلي، ورهاخوا د هغې ټیټې غونډۍ تر لمنې پورې مو بیا د ترونو فصلونه دي. هماغه تیږه ټک (پوله) ده.

شېرګل څه ونه ویل، ځوان یوه شېبه غلی و، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ـ اې کوچیه! خپه راته ښکارې.

شېرګل غلی و.

ځوان وویل:

ـ پوروړی یې؟
شېرګل هغه ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ نه !
ناروغه یې؟
ـ نه !
کوم تاوان دې کړی؟
ـ نه !
مالونه دې ناجوړه دي؟
ـ نه
د ځوان تندی تریو شو:
ـ نو بیا څه ټکه دربانديپرېوتې ده چې داسې خپه یې؟ !
شېرګل غلی و.
ځوان یو دم وخندل:
ـ مین یې؟
شېرګل هغه ته وکتل، بېرته یې سر ځوړند شو.
ځوان وویل:
ـ خوب دې څنګه دی؟
ـ دا دوه شپې مې سترګې نه دي سره ورو ستي.
ـ اشتها؟
ـ څه؟
ـ ډوډۍ ډېره خورې که کمه؟

ـ خدایکه مې له پرونه راهیسې ګوله هم راپورته کړې وي.
ځوان یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:
ـ د خلکو خبرې بدې درباندې لګیږي؟
ـ هو !
له څه وخته راهیسې؟
ـ دا دوه ورځې کیږي.
ځوان وخندل:
ـ مین یې نو تور وي که سپین؟ !
شېرګل هغه ته وکتل.
ځوان وویل:
ـ ته مین شوی یې.
شېرګل په حیرانۍ ورته کتل...
ځوان وویل:
ـ سپینه راته وکه !
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
ـ څه؟
ـ ښوک دې خوښیږي؟
شېرګل کوم ځواب ورنه کړ.
ځوان وویل:
ـ کوچۍ ده؟
ـ نه

ځوان د هغه ولیو ته یو سوک ورکړ، په خندا یې وویل:
ـ نو کومې جایې زړه درنه وړی؟
ـ نه
ځوان په حیرانۍ وویل:
ـ نه کوچۍ ده ، نه هم کلیوال ه، نو څوک ده؟
د شېرګل زړه ولړزید
ځوان وویل
ـ نه راته وایې
ـ نه
ځوان وخندل:
ـ سمه ده، مه راته وایه! خو زه هم مین یم، دا ټول په ما تېرېږي، نه خوب لرم او نه هم اشتیا ، هیڅ شي خوند نه راکوي، بس نو! مینه همداسې وي.
شېرګل یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:
ـ رښتیا وایې؟!
د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ ای کوچیه! خدای خبر ته به پوه شې که څنګه؟! خو زه به د مینې په باره کې څو خبرې درته وکم، بیا ته په خپله فکر وکه چې مین یې که نه؟
ما په یو چا زړه بایللی، کله کله بې اختیاره ژړا راځي، اوښکې تویول راته ښه دي، د سکون او ارامۍ احساس کوم، کله چې شپه

شي، لکه هغې چې له ما سره پر یوه بالښت سر ایښی وي، د ورځې یې په یاد تېپې بولم، زړه مې راته وایي چې هرځای راسره وای، هغه څه مې ورته ویلي وای چې نورو ته یې نه شم ویلای، له خپلو کامیابیو مې خبره کړې وای او د هغې په لیدو مې په زړه کې پراته دردونه هیر کړي وای.
ځوان غلی شو، کوچي ته یې وکتل، بېرته یې شونډې وخوځېدې
ـ په خبرو مې وپوهېدې؟
شېرګل په حیرانۍ ورته کتل...
ځوان وویل:
ـ ګوره! که دې د هغې په لیدو د زړه دربېدا ډیرېږي، نو مین یې!
که غواړې چې خپل پټ رازونه یوائې له هغې سره شریک کړې، نو مین یې!
که یې په نه لیدو د خواشینۍ احساس درته پیدا شو، نو مین یې!
که دې له زړه، نه وته، نو مین یې!
اوس پوه شوې؟!
کوچي غلی و.
ځوان وخندل:
ـ نه غواړې چې هغې ته دروغ وواېې، داسې نه ده؟
کوچي په حیرانۍ ورته کتل...
ځوان وویل:

ـ ساده به درته ووایم ! غره ته وګوره ! کاڼو ته وګوره، بوټو ته ستر ګې ور واړوه، که دې په هرڅه کې هغه ولیده ،نو مین یې، مین ته ټوله دنیا ، یوائې خپله مینه ښکاري.
ځوان غلی شو ، ناڅاپه یې وخندل، د شېرګل ولیو ته یې یو درونډ سوک ورکړ، په خندا یې وویل:
ـ پوه شوې که نه؟ !
شېرګل غلی و.
د ځوان شونډې وخوځېدې؟
ـ نو ته په کوم یوه کې راځې؟
شېرګل وویل:
ـ خدایزده !
ځوان ولاړ شو ، په زوته یې وویل:
ـ ای کوچیه ! فکر وکه ! که زما غوندې احساس کوې، نو پوه شه چې مین یې، هو رښتیا ! له رمې سره دې پام کوه، للمو ته ورګډه نه شي، زه درنه لاړم.
ځوان حرکت وکړ، شېرګل پسې وکتل، ځوړند سر روان و ، ښه شېبه ووته، لمر د ونې سر ته راغی، د غنمو د سنو ورږو پر سر یوې سرپوټکې (یو ډول مرغه دی) په هوا کې خپل وزرونه خوځول، ځای پرځای ولاړه وه، هغې نارې وهلې....

نصیر احمد احمدي
بړبوکۍ

* * *

شېرګل تر زاړه توت لاندې رمه پنډه کړه، کېږدۍ ته یې وکتل، خور یې ولاړه وه، ورغی، ورانګې وویل:

ـ نور کله خو به وختي راتلې!

شېرګل غلی و.

ورانګې وویل:

ـ زه به ډوډۍ درته راوړم.

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ـ زړه ته مې نه کیږي.

ورانګې په حیرانی وویل:

ـ سهار دې هم ګوله درپورته نه کړه، اوس د ماسپښین سیوری ړنګ دی.

شېرګل یوه شېبه ودرېد، وروسته کېږدۍ ته ورننوت.

بوډۍ پرته وه، نږور یې ماشوم ته شوله ورکوله، ماریا یې هم ترڅنګ ناسته وه..

شېرګل خیرن بالښت ته ډډه ولګوله، ماریا ته یې وکتل، د زړه دربا یې ډېره شوه، د کلیوال ځوان خبره یې په زړه کې راوګرځېده ((که دې د هغې په لیدو د زړه دربا ډرریږي، نو مین یې.)) سر یې وځړېد، یو ژېړ میږتون د زاړه لیمڅي په وړیو کې ننښتی و، ناڅاپه پر مېږتون غوړ دسترخوان هوار شو. شېرګل پورته وکتل، خور یې پر دسترخوان څو پاستي او یوه ډکه کاسه مستې کېښودې.

شېرګل له پاستي یوه ټوټه ور ببله کړه، مستو ته یې وروړه، کله چې یې ګوله خولې ته پورته کوله، ماریا ته یې پام شو، هغې ماشوم ته کتل، وروسته د دواړو سترګې سره وجنګېدې، شېرګل لاندې وکتل، کاسه یې ورپورته کړه، له مستو یې غوړپ وکړ، کاسه یې بېرته پر دسترخوان کېښوده.

ولاړ شو، خور یې پسې غږ کړ:

ـ ډوډۍ دې ونه خوړه!

شېرګل له کېږدۍ ووت، لاړ، د توت سیوري ته کېناست.، دښتې ته یې وکتل، غونډۍ یې تر سترګو تېرې کړې، خوند یې ورنه کړ، هرڅه یې پر زړه ولاړ وو.

ښه شېبه ووته، چرتونو په مخه کړ، په ذهن کې یې یواځې د ماریا څېره ولاړه وه،. یو دم یې وخندل، خپل ورانه ته یې سوک ورکړ، له ځان سره یې وویل:

ـ خوار سړی، خړ یې سپی، خپله رمه دې پیایه!

بېرته یې د ماریا سرې شونډې او سپین غاښونه سترګو ته ودرېدل، تندی یې تریو شو، سترګې یې ډکې کېدې، د کلیوال ځوان خبره ور په زړه شوه ((که د له زړه، نه وته، نو مین یې.))

یو دم یې غبرګ لاسونه غوږونو ته وروړل، شونډې یې وخوځېدې:

ـ توبه خدایه، توبه!

برېوکۍ نصیر احمد احمدي

رمې ته يې وکتل، ثلور ورځې مخکې ژوند ور پهٔ زړه شو، نه يې غم پېژانده او نه يې هم په چا پورې زړه تړلی و، ټوله دنيا يې يواځې په خپله کورنۍ کې ليده، د وريو حساب يې ټينګ نيولی و، منی به شل يو نيم شل مېږې وپلورم، پيسې يې تر خولې تېرې دي، تر ژوړموني د کور ښه چلاو پرې کيدی سي، خدای مهربانه دی، مېږې به ورې پيدا کړي، هو رښتيا ! سږ کال بارانونه ډېر دي، ژمی به ګرمسير ته ځو، وابنه به ډېر وي، مېږې او پسونه به غوښنه ونيسي، د خپل زړه پيسې راته جوړولی سي.

يوې ميږې رمباړه کړه، شېرګل ورته وکتل، ورو يې وويل:

_ ته څه غم لرې؟ !

يو دم يې وخندل:

_ لېونی شوم که څنګه؟ !

ولاړ شو، د توت يوې ټيټې څانګې ته يې لاس کړ، څو تور توت يې خولې ته واچول، خوند يې ور نه کړ، ښېرته کښناست، دښتې ته يې وکتل، تر يوه ځايه خړه وه، وروسته د يوې اوږدې تراډې ولاړو اوبو غوندې ځلېدله...

هوا دپه وه، ډېر ليرې غرونه خوځيدل....

ښېرته يې سر وځړېد، پر خړه پايڅه يې تور لوی مېږتون روان و، مېږتون يې د ښي لاس په ګوتو کې ونيو، سترګو ته يې ورنيږدې کړ، مېږتون پښې وهلې...يوه شېبه يې ورته وکتل، شونډې يې وخوځيدې:

_ کاشکې مېږتون وای.

خندا ورغله، مېږتون يې پرخاورو پريښود، مېږتون منډه کړه، د يوه پراته پسه د ټټر په سپينو وړيو کې ننوت.

شېرګل يوه شېبه د ونې سيوري ته کښناست، وروسته يې سترګې درنې شوې، خوب ورغی، پټکی يې په څادر کې ونغاړه، تر سر يې کېښود، دوه درې ځله يې د يوې ميږې ټوخی واورېد، بيا يې بانه سره ورغلل.

* * *

لمر په لوېدو و، د کېږدۍ تر څنګ یو په دوړو لړلی سراچه موټر ودرېد، شېرګل د باندې ووت، په سپې پسې یې لوټه وویشته، دوو وسلوالو ته یې غږ وکړه، هغوی اوږدې ږیرې درلودې، په دوړو سپېره ښکارېدل.

درې سره کېږدۍ ته ننوتل، بوډۍ په یوه کونج کې ناسته وه، په اوکلۍ (هاون) کې یې بادیان ټکول...

وسله والو خپلې ټوپکې زړو بړستنو ته ودرولې، شاوخوا یې وکتل، بوډۍ یوائې وه، تر څنګ یې ماشوم لغتې وهلې...

شېرګل په زوته (لوړ غږ) وویل:

ــ چای!

یوه وویل:

ــ ادې! څنګه یې؟

بوډۍ سوړ اسویلی ویست:

ــ ښه یم! ژوند ده، تیرېږي.

شېرګل وخندل:

ــ انا! ته اوس هم د زلیخا ځواني غواړې!

نارینه وو وخندل...

بوډۍ اوکلی ټنګوله...

یوه میلمه شېرګل ته وکتل، په خندا یې وویل:

ــ پرنګۍ چیرته ده؟

بوډۍ وویل:

ــ پرنګۍ یې ولې بولې! سمه دمه بوسلمانه ده!

مېلمنو وخندل...

شېرګل وویل:

ــ ودې نه لېده؟

ــ چیرته؟

-د باندې، له تورسرو سره.

مېلمنو یوه بل ته وکتل، یوه یې وویل:

ــ ترنغري خو یوائې درې کوچۍ راګرځېدلې وې.

شېرګل وخندل:

ــ یوه یې پرنګۍ ده.

د مېلمنو خولې وازې شوې، یوه یې وویل:

ــ ډېره ازادي مو ورکړې!

بوډۍ په خبره کې ورولوېده:

ــ ګلالۍ ده، چاته یې بد نه رسیږي.

مېلمنو وخندل...بوډۍ اوکلۍ ټنګوله...

شېرګل وویل:

ــ په مرکز کې څه کیسې دي؟

یوه میلمه وویل:

ـ کراره بده ورځ، بیګاه طیارې راغلې، دوه درې دورې یې وخوړې،
خو بمبارد یې ونه کړ.
د بوډۍ شونډې وخوځېدې:
ـ شکر
شېرګل وویل:
ـ پلار مې څنګه و؟
بوډۍ بله پوښتنه وکړه:
ـ څه وخت راځي؟
یوه میلمه ځواب ورکړ:
ـ غږ یې نه دی کړی.
د بوډۍ تندی تریو شو:
ـ داسې هم نه وایي چې کور ده، اور ده، څوک جوړ دي، څوک
ناجوړ، شل، یو نیم شل ورځې یې ووتې، یو وار رانه غی.
یوه میلمه وخندل:
ـ رابه شي، زړه مه خوره!
بوډۍ سوړ اسویلی ویست، شونډې یې وخوځېدې:
ـ اولاد دښمن دی.
دا وخت وړانګه کېږدۍ ته ورننوته، د مېلمنو تر مخ یې یوه تور ه
چایجوشه او دوه ګیلاسونه کېښودل، شېرګل ته یې وکتل، ورو یې
وویل:
ـ لمبات (بوره) خلاص شویدي.

یوه میلمه وخندل:
ـ لمبات پرېږده، پرنګۍ ته ووایه چې تیاره شي.
د اوکلې ټنګاه غلې شوه.
د وړانګې رنګ والوت، شېرګل په حیرانی وویل:
ـ ولې؟!
د مېلمه خندا زور ونیو!
ـ بیا یو یې! نور به یې له شره خلاص شئ.
شېرګل په بیړه وویل:
ـ چیرته؟
ـ اوس خو یې مرکز ته بیایو!!
بوډۍ د خبرو وار ونیو:
ـ وژنئ یې!
ـ خدای خبر!
شېرګل په خبره کې ورولوېد:
ـ پلار مې غوښتې؟
ـ هو!
وړانګې خپل ورور ته وکتل، د هغه سر وځړېد، نجلۍ چیغه کړه!
ـ نه!
یودم یې منډه واخیسته، له کېږدۍ ووته!
بوډۍ وویل:
ـ زه به مې زوی ته ووایم!

مېلمنو په حیرانی ورته وکتل.
د بوډۍ شونډې وخوځېدې:
ـ تاسي يې نه شی بېولای !
شېرګل وویل:
ـ انا ! تاته خو مې پلار مالوم دی، هغه...
بوډۍ په خبره کې ورولېده:
ـ هغه زما خبره مني.
یوه میلمه وویل:
ـ حاجي خدا اینور غوښتې ده.
د شېرګل غوني زیږه شول.
بوډۍ غلې وه.
شېرګل په زوټه وویل:
ـ ورته ووایه چې تیاره شي !
د وړانګې د ژړا غږ پورته شو...
یوه مېلمه دوه ګیلاسه ډک کړل.
چوپه چوپتیا شوه، یوه هم څه نه ویل، کله کله به د وړانګې د ژړا غږ اوربدل کېده....ښه شپبه ووته، وروسته ماریا کېږدۍ ته ور ننوته، په کونج کې ایښې تاو شوې عسکري دریشي يې وروا خیسته، ببرته د باندې ووته.
بوډۍ پسې غږ کړ:
ـ ته به چیرې نه ځې !

د وړانګې ژړا زور ونیو...
شېرګل په زوټه وویل:
ـ دریشې دې نه اغوندي، خطر لري.
یوه مېلمه د تایید په علامه سر وخوځاوه.
شېرګل خپلې انا ته وکتل، په نا امیدۍ يې وویل:
ـ مورې څه نه شو کولای.
ماریا ور غږ کړ !
ـ راځئ !
بوډۍ په بیړه له کېږدۍ ووته.
مېلمانه ولاړ شول.
لمر لویدلی و، لوېدیځ ته پرتې تار تار وریځې سرې وې، لرې غزیدلي غرونه تور ښکاریدل.
وړانګې ژړل، بوډۍ او د هغې نږور هم خوابدې وې، خو ماریا زړورې خبرې کولې، په څبره کې يې ویره نه وه پرته.
شېرګل غلی ولاړ و، سپي غپل، یوه سیرلي ټوپونه وهل...وسله وال په موټر کې ناست ول.
ماریا اغوستي کوچیاني کمیس ته اشاره وکړه، ورو يې وویل:
ـ ستا کمیس مې راسره یووړ.
وړانګې کوکه کړه !
ماریا د ماشوم مورته مخ وروا ړاوه، شونډې يې وخوځېدې:
ـ بنګل ته وګوره ! ښه شوی دی، نرم خوراک ورکوه !

کوچۍ خپلو سترګو ته ټکری ونیو.
بوډۍ غلې ولاړه وه، اوږدې لړګینې تسبیح یې اړولې...
ماریا حرکت وکړ، د شېرګل د زړه دربا ډېره شوه.
وړانګه د خپل ورور مخې ته ودرېده، سترګې یې سرې وې، په خواره خوله یې وویل:
ـ لالا !
شېرګل غلی و..
ماریا د شا په سیټ کې کېناسته، د موټر د ماشین غږ پورته شو، د شېرګل پښې ولړزېدې، په سترګو یې تیاره راغله، یودم یې منډه کړه، د موټر تر مخ ودرېد.
مخکینی دواړه دروازې خلاصې شوې. سپی تر موټر راګرځېده، غپل یې...وسله وال کښته شول، دوی په حیرانۍ شېرګل ته کتل...
شېرګل ورمخته شو، شاتنۍ دروازه یې خلاصه کړه، ورو یې وویل:
ـ کښته شه !
ماریا په موټر کې ناسته وه.
یوه وسله وال وویل:
ـ ته دا سې نه شې کولای.
شېرګل چیغه کړه !
ـ کښته شه !
وسله وال د ټوپک ګېټ کش کړ.
شېرګل برګ برګ ورته وکتل، د ټوپک میل کښته شو.

وسله وال وویل:
ـ دا به دې په خیر نه وي.
بوډۍ په خبره کې ورولوېده:
ـ خدایکه مو رانه بوتله.
وسله وال شېرګل ته وکتل، په کاوړ یې وویل:
ـ دا حاجي خداینور غوښتې.
د ماریا شونډې وخوځېدې:
ـ زه ورسره ځم.
وړانګې په غریو کې وویل:
ـ لیونۍ یې !
شېرګل چیغه کړه !
ـ هغوی به دې ووژني !
ماریا وویل:
ـ خو زه تاسو ته جنجال نه شم جوړولای.
شېرګل لاس ور وغزاوه، تر مټ یې ونیوله او له موټره یې کښته کړه !
یوه وسله وال وویل:
ـ ښه دې ونه کړل !
شېرګل مخ واړاوه، لاړ او تر توت لاندې کېناست. موټر یوه شېبه ولاړ و، وروسته یې حرکت وکړ، ښځې کېږدۍ ته ننوتې، د ماشوم د ژړا نرۍ غږ اورېدل کېده.

❋ ❋ ❋

وړانګې دسترخوان هوار کړ، له مستو ډکه کاسه یې کېښوده، ورو یې وویل:

ـ راځئ !

یوه هم حرکت ونه کړ، بوډۍ پرته وه، شېرګل بلې لمپې ته وچې سترګې نیولې وې، ورېندار یې ماشوم مړاوه، ماریا هم یوه کونج ته ناسته وه.

وړانګې څه ونه ویل، د ماریا ترخنګ غلې کېناسته، بوډۍ ته یې وکتل، د کېږدۍ پر تاټ یې د جړو وېښتو او تیرې پزې اوږد سیوری ښکارېده.

ټول غلي ول، یوه هم څه نه ویل، کله کله به ماشوم د وریجو په ګولې پسې چیغه کړه !

ماریا ورو ولاړه شوه، له کېږدۍ ووته، د باندي سوړ باد چلېده، سپوږمۍ نوې راختلې وه، نرۍ ښکارېده، خو بیا یې هم پر دښته خړه رڼا پرته وه.

ماریا پر یوه هواره تیږه کېناسته، سپی ورغی، لکۍ یې وخوځوله، پښو ته یې پریووت.

ښه شېبه ووته، سپي سر پورته کړ، وغرېد، منډه یې کړه، ماریا پسې وکتل، څو ګامه لیرې یې یو سیوری ولید، حرکت یې درلود،

د سپي غپا یودم غلې شوه، ماریا په ځیر ځیر ورته وکتل، سپی او سړی دواړه ور روان ول.

ماریا په بیړه کېږدۍ ته ننوته، یوه هم ورته ونه کتل، ټول غلي ول، پر دسترخوان له مستو ډکه کاسه ایښې وه.

ماریا وویل:

ـ د باندي یو سړی دی.

شېرګل په بیړه کېناست، ټوپک ته یې لاس ور وغزاوه، بوډۍ خپلې پښې ورټولې کړې.

ټوخی واورېدل شو...

وړانګې وویل:

ـ ابا !

کېږدۍ ته یو په ونه دنګ سړی ور ننوت.

شېرګل ولاړ شو، وړانګه او د هغې ورېندار ه هم ودرېدې، بوډۍ کېناسته، ماریا په حیرانی ورته کتل...

دې دا لمر سوځولې څیره او له سپینې لونګۍ په نکریزو رنګ شوې راوتلې سرې څڼې په غره کې لیدلې وې.

سړي ماریا ته وکتل، پرته له دې چې مخ ورنه واړوي په ملنډو یې وویل:

ـ دا خو مو سمه دمه په کور راګډه کړې ده !

د وړانګې پښو پړک واخیست...

سړي خپل زوی ته سترګې ورواړولې، یوه شېبه غلی و ، وروسته
یې یودم چیغه کړه !
ـ څنګه دې دومره زړه وکړ؟
د شېرګل سر وځړېد.
بوډۍ په مړاوي غږ وویل:
ـ هلک ته خشکه مه کوه !
سړي چیغه کړه !
ـ ده حاجي خدا اینور ته ځواب ورکړی دی !
ماریا په بیړه ورته وکتل.
وړانګې ژر له غولي ورونې ورپورته کړ، سپخیدلی زوړ بالښت یې
کېښود ، خپل پلار ته یې وکتل، هغه ولاړ و.
بوډۍ په سړه سینه وویل:
ـ کېنه ! سا سمه که ! هرڅه به خدای سم کړي.
سړي بالښت ته ډډه ووهله. تندی یې ګونځي و ، له سپین پټکي یې
په دوړو سپیرې سړې څڼې راوتلې وې، څېره یې د لاټین ژیړې رڼا ته
نیولې ښکارېدله...
وړانګه ورمخته شوه، له تورو چایو ډک ګیلاس یې سړي ته نږدې
کېښود.
چوپه چوپتیا وه، یوه هم څه نه ویل، ټول خواشیني وو، شېبه
وروسته سړي سر پورته کړ، شېرګل ته یې وکتل ، ورو یې وویل:

ـ د تورې غونډۍ تر شا یوه زړه کلاه ده، څوک نه پکې اوسي، خو
دیوالونه یې روغ دي، حاجي خدا اینور او نور ملګري به یې سبا سهار
اته بجې هلته درته ماتله وي، نه وخته او نه هم ناوخته، پوره اته
بجې، پرنګۍ ورولهاو ور ویې سپاره !
وړانګې وویل:
ـ نه !
سړي رډ رډ ورته وکتل، وړانګه په بیړه له کېږدۍ ووته.
بوډۍ ماریا ته اشاره وکړه !:
ـ دا به هیڅیري هم نه ځي !
ماریل په بیړه وویل:
ـ نه ! زه ځم !
شېرګل چیغه کړه !
ـ چپ !
سړي په حیرانی ورته وکتل، د شېرګل سر ځوړند شو.
سړي په خشکه وویل:
ـ نه پوهیږم ! دې پرنګۍ په دومره لنډ وخت کې څه کوډې درباندي
کړې دي !
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
ـ هغوی به یې ووژني !
سړي په خشکه وویل:

ـ بلا مو ورپسې، مرداره دې کړي ! ولې مو دومره زړه پسې تړلی؟ هه؟ !
د باندې د ورانګې د ژړا غږ پورته شو !
ماریا په منډه له کېږدۍ ووته.
سړي شېرګل ته مخ ور واړاوه، په خشکه یې وویل:
ـ بله نه کیږي ! وخته به حرکت کوی، پوره اته بجې باید زړې کلا ته ور ورسیږی ! نه وخته نه هم ناوخته ! پوه شوې !
شېرګل غلی و.
چوپه چوپتیا شوه، کله کله به د ورانګې د سونګېدا غږ پورته شو، ماریا به ډاډېینه ورکوله، ډېر پورته د یوې بنګنې طیارې نری غږ اورېدل کېده...

* * *

ماریا مخ واړاوه، د سهار په خړه کې یې شا ته وکتل، د غونډۍ په لمنه کې یوه توره کېږدۍ ولاړه وه، درې تورسرو پسې کتل، بیرته یې ورمېږ کوږ کړ، مخ په ځوړند روانه شوه، یو ځل یې بیا شا ته وکتل، له هسکو تیږو راوتلې شنې سپاندې، ګونګلان (یو ډول غرنی بوټی دی) او تېره اغزي یې تر سترګو شول، کېږدۍ تر غونډۍ پټه شوې وه، هیڅ هم نه ښکاریدل.
ماریا یوه سړه سا واخیسته، شېرګل ته یې وکتل، څو ګامه لیرې ځوړند سر روان و...خړ پړ ښکارېده، ټوپک یې تړلی و، ګرندي ګامونه یې اخیستل...
ماریا پښو ته زور ورکړ، څو ګامه یې واخیستل، یودم یې چیغه کړه !
ـ وای !
شېرګل په بیړه ور وکتل، د نجلۍ پښو ته نږدې یوې سوی منډه واخیسته، شېرګل ټوپک پسې ونیو، سوی تر یوې لویې ډبرې ټوپ کړ، په سپاندو او بوټو کې یې منډه کړه، تر غونډۍ واووښت.
ماریا یودم وخندل:
شېرګل په حیرانۍ ورته وکتل...
ماریا غلې شوه.
شېرګل ټوپک غاړې ته واچاوه، ورو یې وویل:

ـ اجبه نجلۍ مې ولیده ! مرګ ته روانه یې، بیا هم خاندې !
ماریا څه ونه ویل، شېرګل خپل تګ ته دوام ورکړ. نجلۍ په هغه پسې ګړندۍ روانه وه...
نرۍ باد چلیده، پاس یوه غوټه توره وریځ ولاړه وه، نور اسمان شین و.
ښه شېبه ووته، دوئ یوه غونډۍ ترشا پرېښوده، د دوهمې په نیمایي کې د بوټوانو (هغوی چې په غره کې بوټي وهي) له خوا په جوړه شوې نرۍ لاره کې مخ پورته روان ول.. پاو وروسته د غونډۍ سر ته وختل، شېرګل په یوه اواره ډبره کېناست، ماریا ور ورسیده، شېرګل وویل:
ـ سا به سمه کو !
نجلۍ دوه، درې ګامه واخیستل، سړي ته مخامخ په یوه بله ډبره کېناسته. شاوخوا یې وکتل، هسکې او ټیټې غونډۍ وې، ژوندی ساری نه ښکارېده.
ماریا وویل:
ـ څو بجې دي؟
شېرګل ګړۍ ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ پاو کم شپږ !
د ماریا پرمخ د اوبو څاڅکی ولګید، پورته یې وکتل، پر سر یې توره پنډه وریځ ولاړه وه. دوهم څاڅکی یې سترګې ته برابر شو، ځمکې ته یې وکتل، د مار سپین پوستکې پروت و.

د شېرګل غږ یې واورېد:
ـ ډېر وخت نه لرو.
له دې سره ولاړ شو.
ماریا وویل:
ـ څومره لاره پاتې ده؟
د شېرګل شونډې وخوځیدې:
ـ ایله اتو بجو ته ورسیږو.
ماریا په سړي پسې روانه شوه. پاو نور ووت، دوئ د یوې ټیټې غونډۍ په لمنه کې ګامونه اخیستل.. د باران څاڅکي ډېر شوي وو، په نرۍ باد کې د لندې خاورې بوی تاوېده او ډېر لرې یوې زرکې نارې وهلې. کړکه کړکه کړکه....
دوئ ښه شېبه مزل وکړ، تر یوې بلې غونډۍ واوښتل، ماریا وویل:
ـ څو بجې دي؟
شېرګل په مړاوي غږ ځواب ورکړ !
ـ شپږ نیمې !
د ماریا شونډې وخوځېدې:
ـ دمه نه کوو ؟
کوم ځواب یې وانهورېد، سړی هماغسې پورته خوت...
دوه درې دقیقې یې نور هم مزل وکړ، شېرګل یو ناڅاپه ودرېد، پرته له دې چې ماریا ته وګوري، ورو یې وویل:
ـ څه نه اورې !

ماریا غوږ ونیو ، د یوې بنګنې (بې پیلوټه) الوتکې نرۍ غږ اوریدل کېده، ورو یې وویل:

ـ نه !

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ـ طیاره نه ده؟

ماریا وویل:

ـ نه پوهېږم !

سرې روان شو ، ماریا هم ګام واخیست، شېبه وروسته د غونډۍ سر ته وختل.

شېرګل وویل:

ـ دمه کولی شې، خو لنډه وخت.

ماریا په یوه لویه ډبره کېناسته، ورو یې وویل:

ـ څومره لاره پاتې ده؟

سړي ورته وکتل، د نجلۍ له خړ ټکري راوتلی تور پیکی لوند و ، پر سپین تندي یې څو تاره لانده ویښته سریښ ول او پر زنه پورې یې د باران یو روڼ څاڅکی ځړېده.

شېرګل ځمکې ته وکتل، ویې ویل:

ـ دومره وخت نه لرو ، باید اتو بجو ته ځانونه ورسوو ، یا الله !

له دې سره ولاړ شو ، پښه یې وښوېده، پر کیڼ اړخ پرېووت، خو بېرته ژر ودرېد.

ماریا په بیړه وویل:

ـ ژوبل خو نه شوې؟

شېرګل تشي ته لاس ونیو ، خو څه یې ونه ویل.

لاندې تر بلې غونډۍ څه کم یو پاو لاره هواره وه، بوټي کم ول، ځای ځای به یوې مرېې منډه واخیسته، د غار تر څنګ په پر دوو پښو ودرېده، شاوخوا به یې وکتل، غار ته به ننوته.

دوئ په هوارۍ کې پټه خوله روان ول، یوځای د ماریا د ګڼ کوچیاني کمیس لمن په یوه تېره اغزي کې بنده شوه، لاس یې ور وغځاوه، په ګوته کې یې نرۍ درد احساس کړ، روانه شوه، ګوتې ته یې وکتل، ډومبک وینه ترې راوتلې وه.

لمر راختلی و ، د وریځو یوه څنډه ژېړه ښکارېده، ختیځ لورته شنه زرغونه ولاړه وه، ښه شېبه ووته، د ماریا ګامونه ورو شوي وو ، خو شېرګل ګړندی تګ کاوه، لوړې ژورې یې نه لېدې، نېغ روان و ، د دواړو تر منځ دوه، درې شله متره واټن پروت و.

کوچې شا ته وکتل، سر یې وخوځاوه، یوه هواره ډبره یې د ناستې له پاره خوښه کړه، کېناست، نجلۍ ور ورسېده، سړی ولاړ شو.

ماریا وویل:

ـ ستړې یم !

شېرګل بېرته کېناست، ماریا ته یې وکتل، ټکری یې په غاړه کې پروت و ، نري باد یې تور ویښته یوې، بلې خوا ته اړول.

شېرګل ګړۍ ته وکتل، ماریا په بیړه وویل:

ـ څو بجې دي؟

شپږګل یوه شېبه غلی و، وروسته یې سږه سا واخیسته:
ـ درې پاوه وخت لرو !
ماریا په خواره خوله وویل:
ـ دمه کولی شم؟
کوچې د هو په نښه سر وخوځاوه.
ماریا وویل:
ـ مننه !
د شپږګل سر وځړېد. ماریا مخامخ وکتل، باران دربدلی و، د لمر وړانګې پر لندو غونډیو لګېدلې...هرڅه پرېوللي ښکارېدل، پر سپاندو او اغزیو پورې رنو څاڅکو ټال خوړ...
شپږګل په مړاوي غږ وویل:
ـ یاالله !
ماریا ولاړه شوه. دواړو حرکت وکړ، شېبه وروسته د غونډۍ سر ته وختل، د غونډۍ سر تر ډېره هوار و، تګ دومره زور نه غوښت، دوئ په اسانی سره ګامونه اخیستل...په لنډ وخت کې یې ډېره لاره ووهله، خووروسته یې یوه هسکه مخې ته ودربدله، دا غونډۍ تر تېرو غونډیو لوړه وه، تېرې ډبرې یې درلودې، تکې تورې، رنګ یې د سکرو غوندي و.
ماریا په بیړه وپوښتل:
ـ څومره لاره لا پاتې ده، ډېر وخت...
شپږګل په خبره کې ورولوېد:

ـ دا وروستۍ غونډۍ ده، شا ته هواري لري، کلاهمالته ده، د غونډۍ له سره یې لیدی شې.
د ماریا سر وځړېد، مخ پورته روانه شوه، یوه شېبه یې مزل وکړ، خو کله چې یې شاته وکتل، داځل شپږګل پاتې و.
نجلۍ ماتله شوه، کوچې ور ورسېد، د ماریا تر څنګ تېر شو، خو ګامونه یې ببسېکه ول، د پخوا غوندې یې پیاوړی تګ نه کاوه.
ماریا په سړي پسې روانه شوه، دواړه غلي ول، یواځې د وړو ډبرو د ښوردو او لاندر رغړېدو غږ اورېدل کېده...
د غونډۍ نیمایي ته رسیدلي وو چې شپږګل یو دم ودرېد، نجلۍ ورته وکتل، حیرانه شوه، د سړي سترګې له اوښکو ډکې وې.
ماریا په بیړه وویل:
ـ څه خبره ده؟ !
د شپږګل سر وځړېد، کېناست.
ماریا وخندل:
ـ کوچیان په تګ کې غښتلي وي، خو...
شپږګل په خبره کې ور ولوېد:
ـ ستړی نه یم
ـ نو بیا څه خبره ده؟
شپږګل غلی و.
ښه شېبه ووته، یوه هم څه نه ویل، خو وروسته د شپږګل شونډې وخوځېدې:

ــ ته تلې شې !
ماریا په حیرانۍ وویل:
ــ چېرته؟
ــ نه پوهېږم ! هرچېرته چې دې زړه وي، خو له دې ځایه لاړه شه !
نجلۍ د هغه تر څنګ کېناسته، سړي ته یې وکتل، له سترګو یې اوښکې روانې وې.
ماریا په حیرانۍ وویل:
ــ ته ژاړې؟
شېرګل مخ ورنه واړاوه.
ماریا وویل:
ــ څه خبره ده؟
شېرګل یوه شېبه غلی و، وروسته یې پر پزه لستوڼی تېر کړ، په مړاوي غږ یې وویل:
ــ تا به ووژني.
نجلۍ د هغه تر څنګ کېناسته، شونډې یې وخوځېدې:
ــ ته ولې خواشینی یې؟
ــ د کوچي بدن پړک واخیست.
نجلۍ وویل:
ــ ته ښه سړی یې، زما له پاره دې خپله کورنۍ خطر ته ورکړه، زه...
شېرګل چیغه کړه !
ــ په خبره پوه شه ! دوئ به دې مړه کړي !

ماریا غلې وه، وروسته یې وویل:
ــ خدای ته به یې پرېږدو، راځه !
له دې سره ولاړه شوه، دوه درې ګامه یې واخیستل، شېرګل چیغه کړه !
ــ ته لیونۍ یې !
ماریا ورته وکتل، سړی ځای پرځای ناست و، ورغله، د کوچي تر څنګ ودرېده، ورو یې وویل:
ــ زه تا او ستا کورنۍ ته غم نه شم پرېښودلای.
شېرګل یو سوړ اسویلی ویست، شونډې یې وخوځېدې:
ــ ځم، وطن پرېږدم، خو ته له دې ځایه لاړه شه !
ماریا یوه شېبه غلې وه، وروسته یې په حیرانۍ وویل:
ــ ولې؟ ته زما له پاره ولې دومره لویه قرباني ورکوې؟ هه !
د شېرګل سر ځوړند و.
ماریا وویل:
ــ ته خو پوهېږې ! زه هیڅ نه لرم، تا ته پیسې نه شم درکولای !
شېرګل رډ رډ ورته وکتل، یودم یې چیغه کړه !
ــ پیسې په بلا وهم !
ــ نو بیا ولې ځان خطر ته ورکوې؟ هه !
د شېرګل سر وخوځېد.
ماریا وویل:
ــ راته ووایه !

شېرګل غلی و.
ماریا خپله خبره تکرار کړه:
ـ راته ووایه !
شېرګل چیغه کړه !
ـ ته مې خوښېږې !
د نجلۍ رنګ والوت.
شېرګل منډه کړه، په یوه سا څو متره پورته وخوت، ځنګنونه یې پر وړو تیږو ولګېدل، سر یې ځوړند شو.
ماریا تر ډېره لاندې ولاړه وه، زړه یې سستې کوله، سترګې یې له اوښکو ډکې وې، ښه شېبه ووته، وروسته یې ټوپک ور پورته کړ، روانه شوه، د سړي تر څنګ ودرېده، هغه ژړل...
ماریا کېناسته، شېرګل ته یې وکتل، سر یې ځوړند و، د ماشوم غوندې یې سلګۍ وهلې...
شېرګل په غریو کې وویل:
ـ زه څه خبر وم، ماته خو یوه کلیوال ځوان را پام کړل، ویل یې چې ته مین یې، هغه رښتیا ویل، ټولې خبرې یې سمې وختې، زه خپه یم، ډېر خپه، له تا پرته به څه کوم؟ ! هه ! ته ووایه ! زه...
ویې ژړل او خبرې یې پرې شوې.
د نجلۍ سترګې ډکې ډکې کېدې...
ښه شېبه ووته، شېرګل سونګېده، نجلۍ غلې وه...وروسته ماریا د کوچي پر اوږه لاس کېښود، ورو یې وویل:

ـ راځه ! ناوخته شو !
شېرګل په پښو ودرېد، سر یې ځړېدلی و، مخ پورته روان شو.
ماریا ټوپک اوږې ته کړ، په سړي پسې روانه شوه، شېبه وروسته د غونډۍ سرته وخته، شېرګل ځوړند سر ناست و.
نجلۍ مخامخ وکتل، تر ډېره هواره دښته وه، وروسته شنې کروندې ښکارېدلې، ورپسې خړ کورونه پراته ول.
ماریا غږې اوږده کړه، غټو ډبرو د غونډۍ لمنه پټه کړې وه، زړه کلا نه ښکارېده.
نجلۍ د کوچي تر څنګ کېناسته، هغه ورو ورو سلګۍ وهلې...نجلۍ په مړاوي غږ وویل:
ـ زه ستا په درد پوهېږم، ستا مېړانه دې هم نه شم هېرولی، خو...
نجلۍ غلې شوه.
شېرګل په غریو کې وویل:
ـ ما نه غوښتل، خو بس نو ! زړه دی، پام مې نه و، نه پوهېږم ولې !
خو ته مې ښه ایسې !
ماریا په خبره کې ورولوېده:
ـ خو...
غلې شوه.
شېرګل پر خپله پزه لستوڼی تېر کړ، ورو یې وویل:
ـ اوس هم وخت لرې، له دې ځایه لاړه شه ! زه به لاره در وښیم، لنډه لار، بس ! یو، یونیم ساعت مزل غواړي، هلته عسکري پوسته ده.

نجلۍ د سړي تر لاس تړلې ګړۍ ته وکتل، لس کمې اته وې، ورو یې
وویل:
ـ اوس ناوخته دی، هر څه پای ته ورسېدل.
شېرګل سر پورته کړ، سترګې یې سرې وې، بیرته یې لاندې وکتل،
ورو یې وویل:
ـ هیڅ هم پای ته نه دي رسیدلي، هغوی لاندې په کلا کې دي، خدای
خبر ! یا به اوس را رسیږي، راځه ! بېرته له غونډۍ کښته شو، څوک
مو ویني ! هه !
ماریا ولاړه شوه، ورو یې وویل:
ـ نه !
شېرګل په حیرانۍ ورته وکتل، نجلۍ ټوپک غاړې ته اچولی و،
دښتې ته یې وچې سترګې نیولې وې.
شېرګل په بیړه وویل:
ـ که په تا څه وشول، نو زه
ماریا د خبرو وار ورنه ونیو:
ـ په ما هیڅ هم نه کیږي !
دا یې وویل، روانه شوه.
شېرګل منډه کړه، نجلۍ ته مخامخ ودرېد، د هغې اوږو ته یې ټکان
ورکړ، په لوړ غږ یې وویل:
ـ ته لیونۍ یې !
د ماریا په تنډه کې ګونځې پیدا شوې.

کوچي په حیرانۍ ورته کتل...
نجلۍ د سړي لاس ونیو، ګړۍ ته یې وکتل، پنځه کمې اته وې، لاس
یې پریښود، روانه شوه...
شېرګل پسې کتل...
ماریا ګرندي ګامونه واخیستل، سترګې یې له اوښکو ډکې وې، سا
یې لنډه لنډه کېده... شېبه وروسته لاندې یو خړ دېوال ښکاره شو، ور
مخته شوه، د غونډۍ له سره یې یوه زړه کلاه سترګو ته ودرېده.
هسک سره بخون دیوالونه تر یوه یوه نیم جریب ځمکې راتاو ول، په
منځ کې یې زړې کوټې ښکارېدلې، دوو یې بامونه لرل، نوري یې
ړنګې وې.
ماریا ځای پر ځای کېناسته، شېرګل ور ورسېد، د خواست په ژبه
یې وویل:
ـ داسې مه کوه !
ناڅاپه د دیګ بخار د شپیلۍ غوندې نری شنهاری وا ورېدل شو،
دواړو په بیړه پورته وکتل، په یوه توره ګرندۍ اوږدې او سپینې پسې
سپین لوګی روان و، لوګی ټیټ شو، ځمکه ولړزېده، تر کلا سرې
لمبې راتاوې شوې...سر یې تورو لوخړو ونیو...
د کوچي رنګ والوت، پر ځمکه اوږد وغځېد.
دروند غږ یې په غوږو ننوت، یوه جیټ الوتکه پر کلا ور ټیټه شوه،
درب شو، لویې وړې ډبرې ورغړېدې، توره لوخړه پورته شوه...کلا
نه ښکارېده

له لوګي يو څوک راووت، سرې لمبې ترې تاوې وې، چيغې يې وهلې...څو ګامه يې واخيستل، ولوېد، سره لمبه ترې راګرځېده...
دروند غږ يې واورېد، شمال شو، په بيړه يې شا ته وکتل، يوائې څو ګامه ليرې اوږده څرخونه تاوېدل، تر غونډۍ سلامت چورلکه(هليکوپتره) راپورته شوه، سر ته يې ودرېده، په پرانيستې دروازه کې يې يو عسکر ناست و، مشينګنه يې کوچې ته نيولې وه...
دوهمه چورلکه راپورته شوه، دا ټول د سترګو په رپ کې پېښ شول.
شېرګل ماريا ته وکتل، نجلۍ ډاډه ناسته وه، له ځايه نه وه خوځېدلې، خوشاله ښکارېدله.
د کوچې زړه اور واخيست، پر سترګو يې تياره راغله، ولاړ شو، نجلۍ يې د وليو په مېنځ کې په لغته ووهله، پړمخې پرېوته، ټوپک يې له ورنو وښوېد.
شېرګل ټوپک ته لاس ور وغځاوه، ټک شو، کوچې شا پر تخته ولوېد، د ماريا له خولې ځګونه باد شول، چيغه يې کړه، په انګريزي يې څه وويل، پر کوچي ورپرېوته.
سړي تر څټو ونيوله، په ښي اوږه کې يې نرۍ درد تير شو، لاس يې له حرکته ولوېد، کيڼ لاس يې پر ځمکه وټپاوه، تيږه په ګوتو ورغله، ماريا يې لاس ټينګ ونيو، چيغه يې کړه!
ـهغوئ به دې ووژني!

عسکر ور ورسېدل، د شېرګل لاسونه يې شا ته ور واړول، عسکرو چيغې وهلې، څه يې ويل، خو کوچې يې په ژبه نه پوهېده.
شېبه وروسته يې د سړي لاسونه ور وتړل، يوه چورلکه څو ګامه ليرې ناسته وه، څرخونه يې تاوېدل، بلې د کلا پر سر دورې وهلې...وروسته له ناستې چورلکې څو تنو ټوپ کړل، ټول له رنګه سره ول، ژېړ وېښته يې درلودل، جګ او هډور ښکارېدل.
يو دنګ سړی تر مخ و، د هغه په ټټر پورې سپينو او ژيړو روپيو ټال خوړ، نجلۍ ته يې کلکه غېږ ورکړه، د هغې لاس يې ټينګ ونيو، خوله يې له خندا، نه سره ټولېده، په انګريزي يې څه وويل، بيا له څو نورو عسکرو سره لاندې د کلا په لور کښته شو.
د غونډۍ پر سر درې عسکر پاتې شول، يو يې چورلکې ته نږدې ولاړ و، دوو نورو د مشينګنو خولې کوچي ته ور اړولې وې...
د شېرګل له خولې ځګونه باديدل، پوچ پاش يې ويل، ښۍ اوږه يې په وينو سره وه.
ماريا يوه عسکر ته څه وويل، هغه منډه کړه، کله چې بېرته راغی، په لاس کې يې يو تور بکس ښکارېده.
عسکر ټپي ته مخامخ کېناست، بکس يې خلاص کړ، له رنګارنګ دواوو، پلسترونو او سپينې پختې (پنبې) ډک و. وروسته يې پر يوه ټوټه سلامت بوتل تش کړ، ټوټه يې د کوچې اوږې ته ورنږدې کړه، کوچی شا ته شو، ماريا وويل:
ـ پرېږده چې زخم دې پانسمان کړي، مرمۍ وتلې ده، جوړېږې!

شېرګل تو کړل، د نجلۍ له سپينې زنې لاړې وڅڅيدې.
کوچي چيغه کړه !
_ تا ماته دوکه راکړه !
ماريا خپل لستونی پر زنه تېر کړ، کلا ته يې وکتل، تور لوګی ترې پورته کېده، ورو يې وويل:
_ ما يوازې خپله دنده تر سره کړه، حاجي خداينور د امريکې ګټو ته ستر ګواښ و، ده زموږ پر ضد جنګيالي روزل، د جنګ پلانونه يې جوړول، تېر کال يې څلور امريکايان ووژل، نن زموږ وار و، غچ مو واخيست.
نجلۍ غلې شوه.
شېرګل په حيرانۍ ورته کتل...
ماريا عسکر ته اشاره وکړه، عسکر د شېرګل د ټپ په پاکولو بوخت شو، کوچي کوم غبرګون ونه ښود، ماريا وويل:
زه پوځي نه يم، تر اوسه مې ماشې ته ګوتــه نه ده وروړې، زه د امريکې استخباراتو ته کار کوم، تېر کال افغانستان ته راغلم، پوره لس مياشتې مې بېلابېل تمرينونه وليدل، نيمه هېره شوې ژبه مې له سره زده کړه، له خلکو سره وغږېدم، په دود، دستور مې ځان پوه کړ، مختلف کتابونه مې ولوستل.
نجلۍ وټوخل، بېرته يې شونډې وخوځېدې:
يوه ورځ مې چادري پر سر کړه، له نظامي اډې ووتم، يوازې وم، سړک ته وختم، يوه کرايي موټر ته مې لاس ورکړ، د نږدې ولسوالۍ

کلينيک ته ورغلم، کليوالې ښځې وې، خبرې مې ورسره وکړې، سمه دمه پښتنه وم، کليواله پښتنه، يوې هم کوم شک وانه خيست، يوازې يوې پيغلې زما د رانه پوستکي او پستو ويښتو راز راڅخه وپوښت، نور هيڅ خبره نه وه.
ماريا غلې شوه، کوچي په حيرانۍ ورته کتل... نجلۍ وويل:
ماته يوازې يو ماموريت راکړل شو، د حاجي خداينور پيداکول، د هغه په موندلو پسې امريکې ډېرې هڅې کړې وې، انعامونه يې ټاکلي ول، جاسوسان يې پسې اچولي وو، خو کومه ګټه يې نه کوله، حاجي خداينور مرموز سړی و، درک يې نه لګېده.
دوئ دا ماموريت ماته راوسپاره، پوهېدم چې له خطره ډک دی، مرګ ورسره تړلی دی، خو بله چاره مې نه ليده، امر و، بايد پر ځای شوی وای.
ماريا يوه شېبه غلې شوه، بېرته په خبرو راغله:
بخت ياري راسره وکړه، لس ورځې مخکې زموږ استخباراتي سرچينو ته خبر راغی چې حاجي خداينور په همدې سيمه کې ليدل شوی دی، دا زموږ له پاره ښه چانس و، بېړنۍ غونډه دايره شوه، پر پلان مو کار پيل کړ، نقشه مو مخې ته واچوله، د حاجي خداينور د پيداکېدو احتمالي ځايونه مو په نښه کړل، هره خوا مو وسنجوله، کار د کاغذ له مخې سم جوړ شو، له پلان سره سم، زه بايد د مخالفو وسلوالو مينځ ته ورغلې وای، خو داکار تر ټولو ستونزمن و، پوره

دوه ساعته مو خبرې وکړې، بله چاره نه وه، ما باید اسارت ته ځان ورکړی وای.
درې ورځې وروسته یې د جوړ شوي پلان له مخې په یوه پوځي موټر کې کینولم، دریو موټرو حرکت وکړ، په هغه لار لاړو چې له خطره ډکه وه، زموږ پلان سم وخوت، د درې په مینځ کې ډزې رابانديږ وشوې، موټر ودرېدل، له عسکرو سره کښته شوم، تر یوې لوړې پرښې مې ځان پټ کړ، مرمۍ مې پر سر تېرېدې، مرګ مې په سترګو لید، خو پلان له نقشې سره سم پرمخ لاړ، عسکر د چورلکو په مرسته وتښتېدل او زه اسیره شوم.
لومړی مې وهل وخوړل، بیا یې غره ته بوتلم او وروسته یې تاسو ته دروسپارلم.
ماریا غلې شوه، د خپل کوچیاني کمیس ګریوان ته یې لاس کړ، بېرته یې راویست، په ګوتو کې یې د قلم د سر غوندې نرۍ او سپنه ښکارېده، څوکې یې غمۍ درلود، کله کله به خپه سره رڼا ترې راووته...
نجلۍ ورو وویل:
ما په کیږدۍ کې څو ورځې تېرې کړې، خو له مرکز سره مې تماس درلود، د دې دستګاه په برکت یې زما ټولې خبرې اورېدلې، له هرڅه خبرېدل، زرې ژرندې ته نږدې ماینونه هغوئ ویستل، زه هم ډاډه وم، د خطر په وخت کې رارسیدل، بخت یاري راسره وکړه، هرڅه سم پرمخ لاړل، کیږدۍ له مصنوعي سپوږمۍ څخه کنټرولېده، کله کله به بې پیلوټه الوتکې هم دورې وهلې، هرڅه تر کنټرول لاندې ول.
نجلۍ غلې شوه، کوچي هیڅ نه ویل، سترګې یې سرې وې، په ټنډه کې یې ګونځې لیدل کېدې، څېره یې نېولې وه.
ماریا ولاړه شوه، له کلا څخه هماغسې لوګي پورته کیدل، سرتیري په کنډوالو کې ګرځېدل...
نجلۍ کوچي ته وکتل، پر اوږه یې سپینه ټوټه تړل شوې وه.
ماریا ورو وویل:
ته له زړه صاف سړی یې، خو خور دې ډېره خوږه ده، هغه...
کوچي چیغه کړه !
خو تا غلط کړو !
ماریا یوه ترخه موسکا وکړه، شونډې یې وخوځېدې:
ته څه فکر کوې؟ ! که طیارې نه وای راغلې، دوی به ژوندی پریښې وای، ته په خپله پوهېږې، په جګړه کې هر لوری خپلو ګټو ته ګوري، که یې ونه وژني، نو وژني دي، ما یواځې خپل ماموریت تر سره کړ، په خپل قول ودرېدم، تاسو ته مې هیڅ تاوان در ونه رساوه، د اوږې ټپ دې هم له خپله لاسه، که تا ټوپک ته لاس نه وای ور غځولی، هغوئ نه ویشتې، ما ورته ویلي وو چې تا ته کوم تاوان در ونه رسوي.
تېز شمال شو، نجلۍ پورته وکتل، پر سر یې چورلکه ولاړه وه، شېبه وروسته د هغې بلې چورلکې تر څنګ کېناسته، څرخونه یې

تاوېدل... سپاندې او غرني بوټې يوې خواته رنګ پراته ول...له چورلکې څخه څو سرتېرو ټوپ کړل، دوئ خوشاله ښکارېدل، خبرې يې کولې، خندل يې...ماريا ټولو ته لاس ور اوږد کړ، يوه له ونې دنګ شين سترګې ځوان د نجلۍ ګڼ کوچياني کميس ته اشاره وکړه، څه يې وويل، ټولو وخندل.

يوه بل له ځمکي شل ډزى ټوپک ورپورته کړ، د چورلکې خواته ګړندى روان شو، شېرګل پسې کتل، په سترګو کې يې کرکه پرته وه...

شېبه وروسته نور سرتيري هم پورته ور وختل، د يوه په لاس کې توره پلاستيکي کڅوړه وه، ډکه ښکارېدله، دوو نورو سوځېدلې مشينګنې خپلو ملګرو ته ورښودلې....

يو سرتيرى ور دمخه شو، کوچى يې د مشينګنې پر ميل وواهه، دالوتکې خواته يې اشاره وکړه، ماريا په بيړه ور نږدې شوه، سرتيري ته يې څه وويل، هغه يوې خواته غلى ودرېد.

پنځه دقيقې نورې هم تېرې شوې، وروسته ټول د چورلکو خواته روان شول، ماريا او دوه نور سرتيري کوچي ته نږدې ولاړ وو.

ماريا ورو وويل:

پاته شوه د مينې خبره، ته ښه سړى يې، خو...

شېرګل لاړې تو کړې، چيغه يې کړه !

دروغ وو، ټول دروغ وو، ته مې د سپي غوندي بده ايسې !

ماريا وخندل، ورو يې وويل:

هر رنګه چې دې زړه وي، خو ما کوژده کړې، واده ته مې دوې مياشتې پاتې دي.

د شېرګل سترګې له اوښکو ډکې وې...

ماريا يوه سرتيري ته اشاره وکړه، هغه ټيټ شو، د کوچي لاسونه يې خلاص کړل. شېرګل په بيړه يوې ډبرې ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، پرله پسې ډزې شوې، د کوچي پښو ته يوه ليکه مړه دوړه پورته شوه، بل سرتيري د کنداغ وار پرې وکړ، کوچى پر کيڼ اړخ پرېوت.

ماريا ورته وکتل، د کوچي خوله وينې وه.

نجلۍ د چورلکو خواته روانه شوه، دوو نورو سرتېرو هم حرکت وکړ، مشينګنې يې د کوچي خواته نيولې وې...

نجلۍ دروازې ته نږدې پر څوکۍ کېناسته، سترګې يې له اوښکو ډکې وې، کوچي ته يې کتل...

چورلکې ټکان وخوړ، له ځمکې پورته شوه، کوچى پر پښو ودرېد، په چورلکې پسې يې منډه کړه، چيغې يې وهلې، تيږې يې ويشتلې، څه يې ويل، خو غږ يې نه اوريدل کيده، سرتېرو خندل...

چورلکه پورته وختله، ډېره پورته، شېرګل د يوه ټکي غوندې ښکارېده، خو نجلۍ له هغه څخه سترګې نه اړولې، کوچى ولاړ و، شاوخوا خړې غونډۍ ترې راګرځېدلې وې، له کلا تور لوګي پورته کيدل....

چورلکې څنګ بدل کړ، ليرې يوې بوربوکۍ دورې خوړلې، نېغه د شنو فصلونو خواته ور روانه وه.

پای

۱۳۸۸ لمریز کال ، د سرطان شپږمه

Download from:aghalibrary.cm

بریوکی   نصیر احمد احمدي